

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. 601—602

Τιμὴ Φδλλου Δρχ. 2

Ἔτος ΚΕ'.

15 Ὀκτωβρίου 1970 (Π.Ο.Η.)

Τηλ. 628.280 Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Ὑπόμνημα

Ἀγιορειτῶν Μοναχῶν πρὸς τὴν Ἀριστείνδην Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι,

ὄντως καλὸν καὶ ἡδὺ τὸ ἡσυχάζει τοῖς μοναχοῖς· καὶ γὰρ εἰς τοῦτο ἐκλήθησαν· πλήν, ἐν καιροῖς τοσούτον χαλεποῖς, ὅποιοι οἱ τῆς σήμερον, ἔνθα ἡ νοητὴ ὁλκὰς τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κινδυνεύει παντελῶς καταποντισθῆναι, ὦ ἀληθῶς, ἐν καιροῖς τοιούτοις «τὸ ἐφ'ησυχάζειν ἀρνήσεως ἴδιον, τὸ δὲ ἐλέγχειν, ὁμολογίας εἰλικρινοῦς».

Τοιοῦτοις καὶ ἡμεῖς συναισθήμασι κατεχόμενοι, ἐν σεβασμῷ τε καὶ θλίψει πολλῇ, υποβάλλομεν Ὑμῖν τὴν παρούσαν ἔντονον καὶ δικαίαν διαμαρτυρίαν διὰ τὴν τηρηθεῖσαν σιγήν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀγαστήν συμφωνίαν, πρὸς ἅπαντα τὰ κατὰ τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως καὶ Παραδόσεως διαπραχθέντα, κατὰ τὰ τετραετῆς που διάστημα τῆς ὑπηρεσίας Ὑμῶν, 1967—1970, ὡς θέλομεν κατωτέρω ἀποδείξει.

Ἡ τῶν ἀνωτέρω γνώσις, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ γεγονός· ὅτι ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ πᾶς πιστὸς ἀρύεται ἐκ τῶν ἱερῶν Κανόνων δικαίωμα ἅμα τε καὶ ὑποχρέωσιν τῆς διαμαρτυρίας εἰς περίπτωσιν κινδυνεύουσας πίστεως, «ἡ γὰρ τοῦ Αὐτοκεφάλου» ἔννοια ἐν

μόνῃ περιόρισται τῇ τῶν διοικητικῶν πραγμάτων διαχειρίσει, ὡδήγησεν ἡμᾶς, ὡς ἔχοντας ἀναφαίρετον καὶ πλήρως τὸ ἀνωτέρω δικαίωμα, νὰ χωρήσωμεν εἰς τὴν παρούσαν ἐνέργειαν, ἀγόμενοι σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ἐκ λόγων δικαιοσύνης, συνειδήσεως καὶ συνεπειᾶς πρὸς τὸ μοναχικὸν ἡμῶν σχῆμα τε καὶ ἐπάγγελμα.

Διὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ παρόντος, ἐνεθάρρυνε προσέτι ἡμᾶς, καὶ τὸ ἐσχάτως ἀποσταλὲν γράμμα τῆς Ὑμετέρας Συνόδου πρὸς τὸν Οἶκ. Πατριάρχην, («ΕΚΚΛΗΣΙΑ» τεύχος 20, 1970), ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐλάβομεν ἀγαθωτάτην ἀφορμὴν νὰ ἀναμνησθῶμεν τῆς βαθυτάτης ἀληθείας, ὅτι δηλαδή, ὅταν περὶ πίστεως ἡ ὁ λόγος, πάντες συντρέχουσι καὶ ὑπευθύνως συνεισφέρουσι τὸ κατὰ δύναμιν. Ὁ ἅγιος Θεόδωρος, ὁ τοῦ Σταυδίου ἱεραρχος, λίαν ἀναγλύφως γράφει:

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνεύουσας πίστεως. Ὡστε ὅτε περὶ πίστεως ὁ λόγος, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ἐγὼ τίς εἰμαι, Ἱερεὺς, ἀρχων, στρατιώτης, γεωργός, πένης; Οὐδεὶς μοι λόγος καὶ φροντίς περὶ τοῦ προκειμένου. Οὐά, οἱ λίθοι κρᾶξουσι, καὶ σὺ σιωπηλὸς καὶ ἀφροντίς! (Μ. Ρ. Γ. 99, 1321).

Καίτοι θὰ ἡδυνάτο τις νὰ σκεφθῇ περὶ μεταθέ-

σεως του ποσού της εὐθύνης Ὑμῶν, λόγω της ἐφαρμογῆς της σιγῆς της μεγίστης πλειονότητος τῶν ἐπισκοπικῶν χειλέων, τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Θεολογίας καὶ παντὸς ὑπευθύνου δημοσιογραφικοῦ ὄργανου, παρὰ ταῦτα, ἡ ἀμαρτωλὸς σιγή τῶν ἀνωτέρω θὰ ἔδει ἐπὶ μᾶλλον νὰ ἐξάψῃ τὸν θεῖον Ὑμῶν ζῆλον καὶ οὐχὶ νὰ ἀποτελέσῃ αἰτίαν ἐνόχου συμφωνίας καὶ ἐν πολλοῖς καινοτόμου πρωτοβουλίας, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἐπὶ πλέον ἐνθάρρυνσιν τῶν πρωταγόνων.

Πολλοὶ αἱ παρελθούσαι τε καὶ νῦν ἐνέργειαι Ὑμῶν, Σεβασμιώτατοι, αἵτινες πρὸς τὰ προλεχθέντα συνδυαζόμεναι, εἰς ἀγωνίαν καὶ θλίψιν ἄφατον ὁδηγοῦσι τὰς ἡμετέρας ψυχάς. Ἀριθμοῦντες τινάς, ὥς ἐν κεφαλαιῷ τάξιν, διαμαρτυρόμεθα.

α. Διὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς εὐλογημένης ἀνθεωτικῆς στάσεως Χρυσοστόμου τοῦ Β.

β. Διὰ τὴν τηρηθεῖσαν σιγὴν εἰς τὰς κακοδόξους δηλώσεις Ἀλεξανδρείας Νικολάου καὶ Ἀμερικῆς Ἰακώβου.

γ. Διὰ τὴν παρομοίαν σιγὴν ἐπὶ ταῖς ἀντικανονικαῖς συμπροσευχαῖς εἰς Φανάριον, Ρώμην καὶ Λονδίνον.

δ. Διὰ τὴν ἐνόχον ἀποδοχὴν τῆς βλασφημίου μετατροπῆς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἰς «Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου».

ε. Διὰ τὴν ὁμοίαν ἀποδοχὴν τῆς ἀντορθόδοξου διακρίσεως τῶν ἱερῶν Κανόνων εἰς Δογματικούς καὶ Διοικητικούς, ὥστε οἱ μὲν νὰ προστατεύωνται Συνταγματικῶς, οἱ δὲ οὐχί.

ς. Διὰ τὴν σιγὴν ἐπὶ τῷ αἰρετικῷ κηρύγματι Μελίτωνος, Ἰακώβου καὶ ὑποδοχῆς πρὸ ἡμερῶν Ἰακώβου Ἀμερικῆς καὶ συλλειτουργίας μετ' αὐτοῦ.

ζ. Διὰ τοὺς προκλητικωτάτους καὶ δημοσίους ἐπαίνους τοῦ ἀποστάτου Ἀθηναγόρου, ὅπερ καὶ εἰς τὰξιν «Προφηταποστόλου» ἀνήγαγε τὸ ἐπίσημον Ἡμερολόγιον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

η. Διὰ τὴν σιγὴν τῶν ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ ὑπὸ τῶν Οὐνιτῶν τοῖς ἀδελφοῖς ἡμῶν Ὁρθόδοξοις τελεσθέντων.

θ. Διὰ τὴν μετὰ τοῦ νεωτεροποιῶ καὶ ἀμφιβόλου πίστεως Δρ. Δραγάν συμφωνίαν καὶ σύμπραξιν διὰ τὸν «Κοινὸν ἑορτασμόν τοῦ Πάσχα».

ι. Διαμαρτυρόμεθα ἐπίσης ἐντόνως διὰ τὴν μὴ σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας, πρὸς κοινὴν ἀντιμετώπισιν τῶν Οἰκουμενικῶν γεγονότων, ἀλλὰ τῇ τοῦ ἐνὸς ἀνδρὸς βουλῇ ὑπαγωγῇ Αὐτῆς.

ια. Διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ἀδιαφορίαν εἰς τὰς ἐπιδοθείσας διαμαρτυρίας καὶ ὑπομνήματα τιμίων Ἱεραρχῶν, πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἀνωτέρω προβλημάτων καὶ γεγονότων.

Τὰ ἀνωτέρω, ἀράγε, μὴπως δηλοῦσιν ἀπλήν ἀδρόφροσύνην καὶ οὐδὲν πλέον; Ἀσφαλῶς, μυριάκις ὄχι. Ὁ Μ. Βασίλειος σαφέστατα ἀποφαίνεται διὰ παρομοίας περιπτώσεις. «Τῷ ὄντι γὰρ τοῦ ἀνωτάτου μακαρισμοῦ ἄξιον... τὸ μὲν κίβδηλον ἀπὸ τοῦ δοκίμου καὶ καθαροῦ

διακρίνειν, τὴν δὲ τῶν Πατέρων πίστιν ἀνευτινὸς ὑποστολῆς κηρύσσειν.»

Τὸ τραγικὸν ὅμως εἶναι ὅτι οὐδὲ μέχρι τῆς σιγῆς ἔσθῃ ἡ Ὑμετέρα Σύνοδος καὶ ἰδίᾳ ὁ Πρόεδρος Αὐτῆς κ. Ἱερώνυμος, ἐν τῇ ἐξελίξει καὶ ἐκτελέσει τῶν ἀνωτέρω γεγονότων, ὡς ἀποδειχθήσεται εὐθὺς ἀμέσως.

Οὕτως, ὅτε ὁ Οἶκ. Πατριάρχης ἤρξατο τὴν συναλλαγὴν τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τῆς ἐπισήμου ἄρσεως τοῦ ἀναθέματος κατὰ τοῦ Παπισμοῦ, κηρύξας οὕτω πεπληγμένην τὴν πρὸ αὐτοῦ Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, καὶ μετὰ τὰς ἀντικανονικάς καὶ ἐκνόμους συμπεροσευχὰς αὐτοῦ μετὰ τοῦ πάπα Ρώμης εἰς Φανάριον, καὶ Ρώμην καὶ ἀποστείλας πάντα τὰ τῶν ἀνωτέρω Πρακτικὰ καὶ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἰδοὺ ὅποια ἦτο ἡ ἀνταπόκρισις τῆς Ἀριστίνδην Συνόδου.

«Κατὰ τὴν Συνεδρίαν τῆς Ἱ. Συνόδου ἀνεγνώσθη τὸ ἀποσταλὲν παρὰ τοῦ Οἴκ. Πατριάρχου χρονικὸν τῆς ἀπὸ 26 ἕως 28 Ὀκτωβρίου—1967—ἐπισκέψεως τῆς Αὐτοῦ Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἴκ. Πατριάρχου πρὸς τὴν Αὐτοῦ Ἀγιότητα τὸν Πάπαν Ρώμης ὡς καὶ ἀντίγραφα τῶν κατ' αὐτὴν ἀνταλλαγιστῶν μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἄλλων ἀξιωματούχων τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας προσφωνήσεων καὶ λόγων. Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως καὶ μελέτης ἡ Ἱ. Σύνοδος μετὰ ἰδιαιτέρας ἰκανοποιήσεως διεπίστωσεν ὅτι μὲ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ ἡ ἐπίσκεψις καὶ ἡ νέα αὕτη συνάντησις τῶν προκαθημένων τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, Ρωμαιοκαθολικῆς καὶ Ὁρθοδόξου, ἐπραγματοποιήθη κατὰ τὴν διάπυρον εὐχὴν καὶ προσδοκίαν τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ τοῦ εὐσεβοῦς πληρωμάτος τῆς Ἑκκλησίας. «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ, 7 Ὀκτωβρίου 1970.»

Καὶ ἐρωτῶμεν κατόπιν τούτων. Πότε ἠρωτήθη ὁ εὐσεβὴς Ἑλληνικὸς λαὸς καὶ ἀπήντησεν ὅτι διαπίρω εὐχεται καὶ προσδοκᾷ τοὺς καρποὺς τῆς τεκτανομένης προσδοξίας; Μήπως ὅμως τὸ ἀνωτέρω κείμενον τυγχάνει μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του; Δυστυχῶς καὶ πάλιν ὄχι. Παραλείποντες πληθὺν ἐλόκληρον εἰς ἡμερήσιον Τύπον συναφὸς μορφῆς καὶ ιδέας, σημειούμεν ἐνδεικτικῶς ὀλίγα τινὰ ἐκ τῆς συνεντεύξεως τοῦ Μακαριωτάτου πρὸς τὸν συντάκτην τοῦ περιοδικοῦ «ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΕΙΑ», τῆς 2 Αὐγ. 1970. Ἐρωτηθεὶς κατ' αὐτὴν νὰ εἴπῃ ἐν βραχύτητι ὅσα καὶ ἐν τῇ παρελθόντι εἶχεν δηλώσει σχετικῶς περὶ τοῦ Πατριάρχου, ἀπήντησεν ὡς ἀκολούθως.

«Πᾶς ἀσκὼν διοίκησιν δὲν εἶναι δυνατόν εἰμὴ νὰ ἔχῃ καὶ τοὺς ἐπικριτάς του. Ἰδιαιτέρως, ὅσοι ἔχουν τὸ τῆς ἀντιθέσεως νὰ τέμνουν νέας ὁδοὺς καὶ νὰ χαράσσουν εὐρυτέρας κατευθύνσεις, εἶναι ἐπόμενον νὰ ὑφίστανται καὶ τὰς σφοδροτέρας ἐπιθέσεις. Δὲν πρέπει συνεπὶς νὰ ἐκπληρωθῇ, ὅτι μία τοιαύτη μορφή, ὡς ἡ σήμερον κλεῖσται τὸν Οἶκ. Θρόνον, ἔχει καὶ τοὺς ἐπικριτάς της. Τί δὲ νὰ εἴπωμεν περὶ τοῦ «σκηνικοῦ» περιεχομένου τοῦ ἀνωτέ-

ρω μνημονευθέντος γράμματος του ίδιου Προκαθημένου πρὸς τὸν Οἰκουμενικόν, ἐπὶ τῇ λόγῳ ὅτι ἐκοινωνήσῃ Μόσχᾳ Ρώμῃ;

Εἰς τοῦτο, μεταξύ τῶν ἄλλων ἀναφέρεται ὅτι: «ἀπαρμυθῆναι λύπη συσχεθέντες Συνοδικῶς ἐγνωμεν μὴ σιγᾶν», καίτοι ὁ ὑπογράφων ἐγνώριζεν ὅτι «παρασυμβουλευθέντες ὑπὸ τινας μὴ ὑγιῶς ἔχοντος ἐ μ ι α ν α ν οῖ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον συγκροτήσαντες τὴν ἁγίαν Μόσχας καθέδραν... Γεννᾶται ὁμως, κατόπιν τῶν ἀνωτέρω τὸ ἐξῆς ἐρώτημα.

Διατί οὐδεμία μέχρι τοῦ νῦν ἡγέρθη διαμαρτυρία διὰ τὸν «Πρώταρχον» τοῦ ταιούτου «μολυσμοῦ» καὶ μυρίων ἐτέρων καινοφονιῶν γεννήτορα, ἀλλ' ἐκλιπαρεῖται οὗτος ὅπως εὐρεθῇ ἀκέστωρ καὶ ἀλεξητὴρ τῶν εὐρόντων τὴν ἁγίαν ἡμῶν ἐκκλησίαν δεινῶν»; Μήπως πρὸ ὀλίγου χρόνου δὲν εἶχεν ὁ ἴδιος «Οἰκουμενικὸς Ἀδθέντης καὶ Πατριάρχης» δηλώσει ἐπισήμως, τὰ κατωτέρω ἐκτιθέμενα, ἐν τηλεγραφημάτων του πρὸς τὸν κ. Δραγάν, ὁπαδὸν ἄριστον τῆς Οἰκουμενικῆς λύμης, μετὰ τοῦ ὁποίου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν συνομιλήσας εὐρέθη «ἐν πλήρει συναντιλήψει καὶ συμφωνίᾳ» (Πρακτικὰ Β' Οἰκ. Συμποσίου, σελ. 12.), ὥς νὰ μὴ ἴσκει ὁ προκληθεὶς διχασμὸς τοῦ πληρώματος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ 1924 μέχρι σήμερον, ἐπὶ τῇ ἀντικανονικῇ εἰσαγωγῇ τοῦ νέου Ἡμερολογίου;

«... Βεβαίως τὸ τελευταῖον ἔθλημα εἶναι πολλάκις καὶ εὐκολον καὶ δύσκολον. Ἄλλ' εἶναι θέλημα Θεοῦ νὰ γίνῃ καὶ ἀπόλυτος ἀνάγκη ἐν δῆματι ταχεῖ καὶ τολμηρῷ. Διότι ὁ χωρισμὸς τοῦ 1054, γνωστὸς ὡς «σχίσμα» μεταξύ Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς, δὲν προσήλθεν ἐκ λόγων Δογματικῶν, Κανονικῶν, Πολιτικῶν, ἀλλ' «ἐν τῇ πράξει» καὶ ἔτι σαφέστερον ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπαύσαμεν αὐτομάτως καὶ ΑΝΕΥ ΟΥΔΕΝΟΣ ΛΟΓΟΥ νὰ ἀγαπώμεθα καὶ νὰ μεταλαμβάνωμεν ἐκ τοῦ κοινοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Ἡδὴ ἐπαυελθόντες εἰς τὴν πρὸ τοῦ 1054 ἐποχὴν αὐτομάτως καὶ διὰ τῆς Διαγραφῆς τοῦ Ἀναθέματος τῇ 7 Δεκεμβρίου 1965, γεννᾶται τὸ ἐρώτημα ΔΙΑΤΙ ΑΥΤΟΜΑΤΩΣ ΔΕΝ ΕΠΑΝΕΡΧΟΜΕΘΑ ΕΙΣ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ».

Κατὰ συνέπειαν, διὰ τίνα δεῖ Ὑμᾶς ἀποδύρεσθαι πλέον, Σεβασμιώτατοι, διὰ τὸν προτρέφαντα καὶ προκαλέσαντα μίαν τοιαύτην Κοινωνίαν, ἥ διὰ τοὺς «παρασυμβουλευθέντας καὶ μολύναντας τὴν Ἁγίαν Μόσχας καθέδραν; Τίς ποτε τῶν Ἀγίων Πατέρων ἐκλήτησε «ἀνδρεῖον» τι γενέσθαι παρὰ τοιούτου ἀνδρός; ἀσφαλῶς οὐδεὶς εἰμὶ μόνον ὁ ἐπιπλήττων ἀνδρεῖως «τοὺς διακόφαντας τὸ «μνημόσυνον» αὐτοῦ...

Διὰ τὴν Ὁρθόδοξον ὁμως Ἑλληνικὴν φυχήν καὶ διὰ τὴν Ἀγιορειτικὴν τοιαύτην τὴν ὁμολογήσαν ἐπὶ Βέκτιου τὴν καλὴν ὁμολογίαν ἕως θάνατον τὴν συντρίψαν τὴν ἐκ τῆς γνώσεως ἐπηρμένην ὀφρὺν τῆς Δύσεως διὰ τοῦ Ἀγιορειτικοῦ Τόμου ὑπὲρ τοῦ Ἡουχασιμοῦ, τὴν γαλουχῆσαν διὰ τῆς ἀδόλου πίστεως καὶ Ὁρθόδοξου πνευματικότητος τε καὶ μαχητικότητος δεκάδας ὁσολόγους Νεομαρτυρῶν, πάντα τὰ ἀνωτέρω τυγχάνουσι σφόδρα ἀνοίκεια καὶ αὐτόχρημα καταδικαστέα.

Τὰ ἀπατηλὰ συνθήματα τῆς Οἰκουμενικῆς ἀγάπης

καὶ εἰρήνης οὐδεμίαν ἔχουσι χώραν, ὅταν λυμαινῇται τὸ τῆς ἀληθείας κήρυγμα καὶ διασπᾶται οὕτως ἡ ἀληθὴς ἐνότης. Ὁ μέγας Ἰωσήφ ὁ Βρυέννιος ἐπ' αὐτῆς τῆς ψευδοῦς εἰρήνης ἀναφερόμενος γράφει.

«Καλὸν τὸ εἰρηνεύειν πρὸς πάντας, ἀλλ' ὁμονοοῦντας πρὸς τὴν εὐσέβειαν» ἡ γὰρ εἰρήνη μετὰ μὲν τοῦ δικαίου καὶ πρέποντος, κάλλιστόν ἐστι κτῆμα καὶ λυσιτελέστατον, μετὰ δὲ κακίας, ἢ δουλείας ἐπονειδίστου, πάντων αἰσχιστον καὶ βλαβερώτατον» ὅτι ἐστι κακὴ ὁ μόνος καὶ καλὴ διαφω-νίᾳ· ἔστι σχισθῆναι καλῶς καὶ ὁ μόνος κακῶς· οἷς γὰρ ἡ φιλία πρόξενος ἀπωλείας, τοῦτοις τὸ μίσος ὑπόθεσις ἀρετῆς γίνεται· καὶ κρείσσω ὁμονοίας, ἢ ὑπὲρ ἀπαθείας διάστασις» (Τ. Βρυεννίου, «Ἀπαντα», Τόμος Α' σελ. 482).

Δὲν εἶναι δυνατόν πλέον, Σεβασμιώτατοι, νὰ διμυλῶμεν περὶ «οἰκονομίας ἄχρι καιροῦ», ὅταν αἱ προθέσεις καὶ τὰ προγράμματα τοῦ Οἰκ. Θρόνου τυγχάνουσι σφόδρα προδοτικὰ καὶ ἐπίβουλα τῆς ὀρθῆς πίστεως. Ἐρωτώμεν ἐν ἀγωνίᾳ καὶ ἀγανακτήσει ἱερᾷ. Ποία εἰσέτι οἰκονομία εἶναι δυνατόν νὰ θεραπεύσῃ τὸν ἀνιάτως νοσήσαντα; Ὅταν δὲ ὁ καιρὸς παρέρχηται καὶ κατὰ τὰς ὑφηγήσεις τῆς πονηρᾶς οἰκονομίας ὁ ἀσθενὴς «λαμβάνῃ ἀντὶ θεραπευτηρίων συνταγῶν συγχαρητηρίου ἐπιστολάς διὰ τὸ λαμπρὸν τῆς ὑγείας τοῦ ἅμα καὶ πορείας, τί ἂν εἴη τῆς οἰκονομίας ταύτης ζημιωδέστερον; «Τίς εὐσεβὴς σιγήσειεν, ἐνώπιον τῆς τραγικῆς ταύτης πραγματικότητος; τίς ὅλως ἡρεμήσει; καὶ γὰρ τὴν συγκατάθεσιν ἢ σιωπὴ σημαίνει.» (Μελέτιος Ὁμολ.).

Ἀρχετὸν ἡνέχθημεν ἐπὶ 22 συνεχῇ ἔτη ὕβρεις καὶ ταπεινώσεις ἀπὸ τὸν πρῶτον Θρόνον τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκπορευομένους κατὰ τῆς ἀμύμου Νύμφης τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδοξίας. Ἡ πορεία του ἐν πλήρει συνταυτίσει μετὰ τῆς τῶν Οἰκουμενιστῶν, διατόρως θαρ' διὰ τὸν κοινὸν των πόθον τὴν καταστροφὴν τοῦ Μοναδικοῦ Ταμείου τῆς ἐξ Ἀποκαλύψεως Ἀληθείας, τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ὁμως ὅλως διαφόρως ἐνῆργουν οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν Προϊστάμενοι, διὰ παρομοίας ἢ ἡσσανος τῆς σήμερον περιπτώσεις. Οὕτω, ὁ πρὸ 16 αἰῶνων ἀμαυρώσας τὸν Οἰκ. Θρόνον Κων) λειὸς Νεστόριος, εὐθὺς μετὰ τὴν κήρυξιν τῶν κατὰ τῆς Θεοτόκου βλασφημιῶν ρημάτων του, ἐδέχετο τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν ἐκ τοῦ Ρώμης Καίσετινου ἐξ ὀνόματος καὶ τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν.

«Φανερὸς τοίνυν ἴσθι, ταύτην ἡμῶν τὴν ἀπόφασιν ὡς ἐὰν μὴ περὶ τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ταῦτα κηρύξης, ἄπερ καὶ ἡ Ρωμίων καὶ ἡ Ἀλεξανδρέων καὶ πᾶσα ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία κατέχει, ὡς καὶ ἡ ἁγία ἡ κατὰ τὴν μεγάλην Κων) λιν Ἐκκλησία ἕως σοῦ κάλλιστα κατέσχε καὶ ταύτην τὴν ἄπιστον καινότητα ἥτις ἐπιχειρεῖν χωρίζει, ὅπερ συνάπτει ἡ Ἁγία Γραφή, ἐν τὸς ΔΕΚΑΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ ἡριθμημένης ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης τῆς ὑπομνήσεως. ΦΑΝΕΡΑ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΩ ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΛΘΕΤΗΣΗΣ, ἀπὸ πάσης Καθολικῆς ἐκκλησίας: ΕΚΒΕΒΑΛΕΣΑΙ... Ἐπειδὴ

ΠΑΝΤΕΣ ὀφείλουσιν εἰδέναι τὸ πραττόμενον, ὁσάνκις περὶ κοινοῦ πράγματος ἢ ἡ σκέψις».

(Πρακτικά Συνόδων... Τόμ. Α' σελ. 448).

Τὴν σήμερον ἅμως οἱ ποικίλοι αἰρετικοὶ δι' ἐκαστήν νέαν κακοδοξίαν τῶν δέχονται πληθύνον συγχαρητηρίων ἐπιστολῶν. Παραθέτομεν, θεβαιούντες τοῦ λόγου τὸ ἀληθές, τὸ τηλεγράφημα ὑπερ ἀπέστειλεν ὁ προκαθήμενος τῆς Ἀριστίνδην Συνόδου κ. Γερώνυμος, ἐν ἔτει 1969, ἐπὶ τῇ εἰκοσαετίᾳ τοῦ Πατριάρχου εἰς τὸν Θρόνον τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου, εἰκοσαετία θλασφήμου διακονίας τῆς παραδοθείσης παρακαταθήκης.

«Ἐκκλησία Ἑλλάδος συμμετέχουσα ἀγαλλομένη ποδὶ πνευματικῆς χαρᾶς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ εὐφροσύνῃ ἐπετείφει συμπληρώσεως εὐδοκίας Θεοῦ εἰκοσὶν ἔτων ἐνιαυτῶν ἀπὸ ἀναρρήσεως Ὑμετέρας πεπνυμένης καὶ γερασμίας Παναγιότητος εἰς περιλυτον ἐνδοξον Πρωτόθρονον Ἀποστολικὸν Θρόνον Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ΣΕΜΝΥΝΟΜΕΝΗ ΔΙ' ΕΥΚΑΛΙΑ ΑΓΓΛΟΚΑΡΦΟΝ ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΑΝ ΑΥΤΗΣ, ΓΗΘΩΣΥΝΩΣ ΕΠΕΥΧΕΤΑΙ Αὐτῇ ὡς πλεῖστα, ὑγιεινά, πανευφρόσυτα, ΕΡΙΓΩΝ ΛΑΜΠΡΩΝ ΜΕΣΤΑ, ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς καθόλου Ἀνατολικῆς καὶ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας».

Ἰδοὺ ἡ τραγικὴ Μουσικὴ συμφωνία τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὴν ἐντέλεσιν τοῦ ΝΤΑΝΣΕ ΜΑΚΑΒΡΕ τῆς προδιδομένης Ὁρθοδοξίας.

Ἡ μεθ' Ὑμῶν ἐφεξῆς Ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία δημιουργεῖ ἐν ἡμῖν ἰσχυροτάτην κρίσιν συνειδήσεως, ἐφ' ὅσον, παρὰ τὰς ἀνωτέρω ἀντικανονικὰς ἐνεργείας τοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν συνεργατῶν του, ἐξακολουθεῖτε τὴν μετ' αὐτοῦ ἀβρόφρονα συνεργασίαν καὶ συμπόρευσιν.

Αἱ κατὰ καιροὺς ἐμφανισθεῖσαι Ὑμέτεραι διαφωνίαι, εἰς τινα δευτερευούσης φύσεως ζητήματα, διαρκαῶς ὅσον ὀλίγον καὶ ἀντιμάχονται τοσοῦτον ἰσχυρῶς πρὸς εὐθὺς ἐτέρας καὶ ὑπεναντίας ἐνεργείας Ὑμῶν, ὥστε νὰ ἔχη παρὰ τοῖς πιστοῖς πλήρῃ ἐφαρμογήν, τὸ κατωτέρω παράγγελμα τοῦ μεγάλου Καισαρέως. «Ὅτινες τὴν ὑγιᾶ ὀρθόδοξιν πίστιν προσποιούμενοι ὁμολογεῖν, κοινωνοῦσι δὲ τοῖς ἐτερόφροσι, τοὺς τοιοῦτους, εἰ μετὰ παραγγελίαν μὴ ἀποστώσι, μὴ μόνον ἀκοινωνήτους ἔχειν, ἀλλὰ μηδὲ ἀδελφοὺς ὀνομάζειν».

Αἱ καινοτομίαι καὶ τὰ θλάσφημα ρήματα τῶν νεωτεροποιῶν Οἰκουμενιστῶν συνιστοῦν πέλατος ἐλόκληρον, καθημερινῶς «ἐπαφρίζον τὰς ἑαυτοῦ αἰσχύνas». Πᾶσα καθυστέρησις πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς «νεκρᾶς» ταύτης θαλάσσης, σημαίνει τὸν βέβαιον καταποντισμὸν τῆς νοητῆς Νηός. Τοῖς πᾶσι τυγχάνουσιν γνωστά. «Καταπεφρόνηται τὰ τῶν πατέρων δόγματα» ἀποστολικαὶ παραδόσεις ἐξουδένωνται· νεωτεροποιῶν ἐφευρήματα ταῖς Ἐκκλησίαις ἐμπολιτεύεται· τεχνολογοῦσιν λοιπὸν οὐ θεολογοῦσιν οἱ ἄνθρωποι· ἢ τοῦ κόσμου σοφία τὰ πρωτεῖα φέρεται, παρωσαμένη

τὸ καύχημα τοῦ σταυροῦ... οἱ προσδύτεροι δδύρονται τὰ παλαιὰ συγκρίνοντες τοῖς παρούσιν...».

Καὶ ἐνῶ πάντα τὰ ἀνωτέρω ἀναφέρονται ἐν πολλοῖς εἰς τὴν γενικὴν τῆς παγκοσμίου Ὁρθοδοξίας ἀλωσιν, διὰ τῆς δεσμεύσεως καὶ ὑποταγῆς ἐκάστης αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας ἰδιαίτερος, ὅποια δάκρυα πρέπει νὰ χύσῃ πᾶς γνήσιος καὶ ἀληθῆς ἐραστὴς τῆς ἡμετέρας Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ὅρων διὰ τοῦ νέου Συντάγματος καὶ τοῦ ὁμοίως νέου Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ὑδρίζεται, φοβαρὸν καὶ εἰπεῖν, αὐτὸ τοῦτο τὸ Πανάγιον Πνεῦμα.

Καὶ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ συμβαίῃ ἄλλως, Σεβασμιώτατοι, ὅταν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀναγνωρίζεται ὡς «Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου» καὶ δεόν νὰ τηρῇ «ἀπαρασάλευτως ὅπως ἐκεῖναι (αἱ λοιπαὶ Αὐτ. Ἐκκλησίαι) τοὺς περὶ τὸ δόγμα καὶ τὴν λατρείαν (ΜΟΝΟΝ), ἱερὰς Ἀποστολικούς καὶ Συνοδικούς Κανόνας καὶ τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις».

Οὕτω διὰ τοῦ σημερινοῦ ὑπ' ἀριθ. 126) 1969 Νομοθετικοῦ Διατάγματος περιβληθεὶς τὸ κύρος τοῦ Νόμου τοῦ Κράτους νέος Καταστατικὸς Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ὁ καταρτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Γερωνόμου μετὰ τῆς Ἀριστίνδην Συνόδου, καὶ ἐρήμην τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος, ΑΠΕΚΟΨΕ τὴν κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἐστὶν ὁ Χριστός, ἀντ' αὐτῆς ἔθεσεν τὸν Νόμον τοῦ Κράτους, αὐτὸς δὲ ὡς κεφαλὴ τοῦ «Νομικοῦ Προσώπου» Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, αὐτὸς θὰ κατευθύνῃ τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς κεφαλὴ πλέον, ὅπου δοῦλεται καὶ ὡς δοῦλεται καὶ εἰς τὴν διάλυσιν ἀκόμῃ». (Μητροπ. Σιατίστης Πολυκάρπου, «Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ Θεοσύστατον Ἰδρυμα... σελ. 37).

Ταῦτα καὶ ἕτερα πλεῖστα καταθλίβουσι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς καὶ ἀποδυρόμεθα ὁσημέραι ἐντονώτερον διὰ τὴν ταπείνωσιν «τῆς θυγατρὸς Σιών», τὴν ἀποκοπὴν τῆς δυναμογενοῦς κόμης τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, τὴν Ἱερὰν Αὐτῆς Παράδοσιν, ὑπὸ τῆς «οἰκουμενικῆς» σπάθης τῶν διαιολογιακῶν κινήσεων τῆς σήμερον, ἵνα δεσμία καὶ τεταπεινωμένη τοῦ λοιποῦ ἔπηται ταῖς ἐκάστοτε ἀξιώσεσι καὶ διαθέσεσι τοῦ ἀρχοντος τοῦ κόσμου τούτου.

Περαίνοντες, καὶ γὰρ ὁ πολὺς λόγος μυρίαν ὀφλισκάνει τῇ ἡμετέρᾳ ἐποχῇ τῆς δράσεως καὶ τῶν κοινωνικῶν ἔργων, ἐπιθυμοῦμεν καὶ αὐθις, μετὰ τὴν ἐν ἔτει 1964 γενομένην ἡμετέραν «Προκήρυξιν», νὰ δηλώσωμεν Ὑμῖν καὶ πᾶσιν, ὅτι, «οὐκ ἀρνησόμεθα τὴν φιλὴν Ὁρθοδοξίαν» ἔστω καὶ ἂν μυριάκις θανάτι παραδοθῶμεν. Προσπάθειαι δὲ ἐπιβολῆς κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν αἰρετικῶν ὁμᾶδων τῆς Δύσεως, θὰ εὖρη ἡμᾶς σφόδρα ὑπεναντίους πολλῷ δὲ μᾶλλον τυχὸν ἔνωσις μετ' αὐτῶν γτὲ φάκτο.

Διὸ καὶ πάλιν, Ὑμᾶς τοὺς φύσει καὶ θέσει τεταγμένους Φρουροὺς τῆς Παρακαταθήκης, δι' ὕσάτην

φοράν παρακαλοῦμεν ὅπως ἀναστείλητε ὅσον καιρὸς, τὴν φορὰν τοῦ πανωλέθρου Οἰκουμενικοῦ ρεύματος καὶ ἐνόχου συσταιχίας Ὑμῶν, ἵνα μὴ ἀνονήτως ἀργότερον ἀποκλαύσωμεν πάντες ἐπὶ ἐρειπίων καὶ «γῆς ἄλλοτρίας» καὶ «Οἰκουμενικῆς», «τὰ ἐλέη τὰ ἀρχαῖα τοῦ Κυρίου», ἅτινα, τὸ γέ νυν, παραδίδονται τῇ καταφρονήσει καὶ ἀτιμίᾳ.

Μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ

Ἀγιορεῖται Πατέρες

Καθηγούμενος Ἀρχ. Βησσαρίων Γρηγοριάτης.
Καθηγούμενος Ἀρχ. Χαράλαμπος Σιμωνοπετρίτης.
Καθηγούμενος Ἀρχ. Εὐδόκιμος Ξενοφωντινός.
Καθηγούμενος Ἀρχ. Ἀθανάσιος Ἐσφιγμένου.

Κάθισμα Σίμωνος Πέτρας

Ἱερομ. Ἀθανάσιος.
Ἱάκωβος Μοναχὸς πρ. Γρηγοριάτης.
Γρηγόριος Μοναχός.
Εὐθύμιος Μοναχός

Σκήτη Καρυῶν

Ἱερομ. Εὐθύμιος.
Ἱερομ. Χρυσάνθος, Σωφρόνιος Μοναχός.

Ἐρημος Ἀγίου Βασιλείου

Ἱερομ. Βαρθολομαῖος.

Νέα Σκήτη

Ἱερομ. Σεραφεῖμ.
Ἱερομ. Νεόφυτος.
Ἱερομ. Βαρλαάμ.
Γέρων Ἀθράμιος Μοναχός.
Γέρων Ἰωσήφ Μοναχός.
Παῦλος Μοναχός.
Ἀνδρέας, Μοναχός.
Ἀθανάσιος Μοναχὸς τοῦ Ἰωσήφ, Χρυσόστομος Μοναχός.
Ἀνδρέας, Μοναχός.
Εὐστράτιος, Μοναχός, Νικόλαος Μοναχός,

Σκήτη Ἀγίας Ἀννης.

Ἱερομ. Νεόφυτος Ράπτης.
Γέρων Γαβριήλ Ἱερομόναχος.
Γέρων Ἀκίνδυκος Μοναχός.
Γέρων Φίλιππος Μοναχός.
Γέρων Χρυσόστομος.
Νέστωρ Μοναχός.

Γέρων Καλλίνικος Μοναχός.

Θεοδώρητος Μοναχός.

Συμεὼν Μοναχός.

Ἱερομ. Χαράλαμπος Κελλίων Ἀγ. Νικόλαος.

Ἀρσένιος Μοναχός.

Ἀρσένιος Μοναχός.

Εὐστάθιος Μοναχός.

Ἰωαννίκιος Μοναχός.

Γεώργιος Μοναχός.

Ἀρσένιος Μοναχός.

Ἰωσήφ Μοναχός.

Χαράλαμπος Μοναχός.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τὴν 1 Ὀκτωβρίου ἡμέραν Τετάρτην, ἑορτὴν τῆς Ἀγίας Σκέπης πανηγυρίζουν αἱ ὁμώνυμοι Ἱ. Μοναὶ 1) Ἀγίου Στεφάνου (Μπογιατί), 2) Κερατέας (ἀνδρῶν), 3) Διονύσου καὶ 4) Δαφνίου.

— Τὴν 2 Ὀκτωβρίου, ἡμέραν Πέμπτην, ἑορτὴν τοῦ Ἀγίου Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, πανηγυρίζει ἡ ὁμώνυμος ἀνδρῶν Ἱ. Μονὴ παρὰ τὴν Φυλὴν (Χασιάν) Ἀττικῆς.

— Τὴν 20 Ὀκτωβρίου, ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τῶν Ἀγ. Μ. Ἀρτεμίου, Γερασίου καὶ Ματθίανης, πανηγυρίζει ἡ ὁμώνυμος Ἱ. Μονὴ Κορυδαλλοῦ.

— Τὴν 26 Ὀκτωβρίου ἡμέραν Κυριακὴν, ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Μ. Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου, πανηγυρίζουν οἱ 1) Ἱ. Μονὴ Ἀμφιάλης. 2) Τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου Περιστερίου. 3) Ἱ. Ναὸς Καδάλας.

— Τὴν 27 Ὀκτωβρίου, ἡμέραν Δευτέραν, ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Νέστορος, πανηγυρίζει ὁ ὁμώνυμος Ἱ. Ναὸς Θεσσαλονίκης.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντῆς συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίριμπας
Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ :	Ἑξάμηνος δραχμὰς	15.—
»	Ἑτησίᾳ	» 30.—
Ἑξωτερικοῦ	Ἑξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἑτησίᾳ	» 4
	Τιμὴ Φύλλου δρχ.	2

Ἀπάντησις εἰς τὸν κ. Ἀλ. Καλόμοιρον

Ε'

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22^α Αὐγούστου 1970

Πρὸς τὴν ἀξιότιμον Διεύθυνσιν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας»
Κάνιγγος 32, Ἐνταῦθα

Κύριε Διευθυντά

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 592—593 τῆς 15) 28 Ἰουνίου ἐ. ἔ. φύλλῳ τοῦ ὑμετέρου Περιοδικοῦ συνεχίζεται ἡ δημοσίευσίς τῶν εἰς τὴν ἡμετέραν «ἐπιστολιμαίαν διατριβὴν» παρατηρήσεων τοῦ κ. Ἀλ. Καλόμοιρου. Παρακαλῶ ὅπως, δυνάμει τοῦ περὶ Τύπου Νόμου, δημοσιεύσῃτε τὴν κατωτέρω ἀπάντησίν μου ἐν τῷ ἀμέσως προσεχεῖ φύλλῳ τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, τηρουμένων ἐπακριδῶς τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθροῦ 80, παρ. 2, τοῦ εἰρημένου Νόμου καὶ δὴ καὶ τῆς περὶ ἴσου μεγέθους τίτλων, ἥτις συστηματικῶς παραβιάζεται.

1. Ὁ κ. Καλόμοιρος, οὗ ἡ γλῶσσα στερεῖται παντὸς χαλινοῦ, χαρακτηρίζει ὡς «πραγματικὰ κατὰ χθόνας συγκοφαντίαν» (!!!) τὴν φράσιν μου ὅτι οἱ Παλαιοημερολογίται ἐνεφανίσθησαν ὡς «ἔχοντες σημαία» τὴν ἀκριβεῖαν.

Ἀλλὰ περὶ τῆς ἀληθείας τούτου πείθει καὶ ἀπλοῦν βλέμμα εἰς τὰ ἀναριθμητὰ κείμενα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν (βιβλία, φυλλάδια, ὑπομνήματα, ἄρθρα κ.λ.π.). Ἐκεῖ βλέπει πᾶς τις ἐπίκλησιν σωρείας Κανόνων, Πατριαρχικῶν Πράξεων κ.τ.τ., ἔτινα «ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία παρέβη», ἐνῶ οἱ Παλαιοημερολογίται ἀρνοῦνται νὰ παραβῶσι, προτιμώντες τὴν ἀπὸ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἀπόσχισιν. Τί ἄλλο εἶναι αὐτὸ εἰμὴ ὕψους τῆς ἀκριθείας ὡς σημαίας καὶ ἄρνησις τῆς οἰκονομίας;

2. Ἐν τῇ διατριβῇ μου δὲν ἀνέγραφα μόνον «σποραδικὰς πράξεις ὀρισμένων κληρικῶν», ὡς λέγει ὁ κ. Καλόμοιρος, ἀλλὰ καὶ ἐπισήμους, τοιαύτας. Ἰδοὺ παραδείγματα: α') Ἐν ἔτει 1863 ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας ἐνέκρινεν ὅπως δοθῇ ἡ θεία Εὐχαριστία εἰς Ἀγγλικανὸν Κληρικόν! β') Ἐν ἔτει 1879 ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Κων) πόλεως ἀπεφάσισεν ὅπως, ἐν μεγάλῃ ἀνάγκῃ ἐπιτρέπηται ἡ μετὰ τῶν Ἀρμενίων Μυστηριακῇ ἐπικοινωνία! γ') Ἐν ἔτει 1893 τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἐπέτρεψεν εἰς Σύρους Ὁρθόδοξους ὅπως λαμβάνωσι τὴν θείαν Εὐχαριστίαν παρ' Ἀγγλικανῶν Κληρικῶν. δ') Ἐν ἔτει 1919 οἱ ἡγέται τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν δὲν ἐδίστασαν νὰ συμμετάσχωσιν εἰς Ἀκολουθίας τελούμενας ὑπ' Ἀγγλικανῶν Κληρικῶν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς

«Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν Ἀγγλικανικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀμερικῆς»! ε') Ἐν ἔτει 1920 τὸ Πατριαρχεῖον Κων) πόλεως (Τοποτηρητῆς καὶ Ἱερὰ Σύνοδος) ὑπεδέχθησαν ἐν Κων) πόλει τὸν Ἐπίσκοπον τῆς «Ἀμερικανικῆς Ἐπισκοπελιανῆς Ἐκκλησίας» Ἰάκωβον Ἀδρλιγκτον, εἰς ὃν μάλιστα ἐπέτρεψαν, τελουμένης λειτουργίας ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Ναῷ, νὰ διανεῖμῃ τὸ ἀντίδωρον, φέρων μανδύαν καὶ ὠμοφόριον! Κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ ἐποχὴν τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον οὐ μόνον συνῆπτε σχέσεις μετὰ τοῦ λεγομένου «Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν», ἀλλὰ καὶ ἐδίδασκεν ὅτι Ὁρθόδοξοι καὶ ἑτεροδόξοι «ἐργάζονται ἐν τῷ ἰδίῳ ἄγρῳ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου»!!! Οὐδὲν ἐκ τούτων εἶδεν ὁ κ. Καλόμοιρος ἐν τῇ «ἐπιστολιμαίᾳ διατριβῇ» μου; Ποῦ ὁδηγεῖ ἡ προκατάληψις καὶ τὸ πάθος! Ἐὰν λοιπὸν τὰ σημερινὰ ἀδίστακτα τολμήματα τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, καὶ τῶν ὁμοφρόνων αὐτῷ, ἐστέρησαν τῆς Χάριτος καὶ αὐτοὺς καὶ πάντας τοὺς μετ' αὐτῶν κοινωνοῦντας, τότε διατὶ δὲν συνέβη τὸ αὐτὸ καὶ πρὸ δεκαδῶν ἐτῶν, ὅτε ἐπισήμως ἐγένετο συμπτροσευχή, ἐπισήμως παρεῖχοντο τὰ Μυστήρια εἰς ἑτεροδόξους, ἐπισήμως ἐδιδάσκετο ἡ φρικαλέα πλάνη ὅτι καὶ οἱ αἱρετικοὶ «ἐργάζονται ἐν τῷ ἰδίῳ ἄγρῳ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου», ἦτοι ὅτι καὶ αὐτοὶ εἶναι μέλη τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας;; Ὅποτε; Ὅποτε πάντες εἴμεθα ἐκτὸς Χάριτος! Πάντες ἀνεξαιρέτως, μὴδὲ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἐξαιρουμένων! Διότι καὶ οὗτοι τότε (πρὸ τοῦ 1924) ἐκοινωνοῦν μετὰ τῶν πραττόντων καὶ διδασκόντων τὰ ἀνωτέρω...

3. Ἐγραφα ἐν τῇ διατριβῇ μου ὅτι αἱ ἄλλαι τοπικαὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, καίτοι ἐκράτησαν τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, ἐν τούτοις δὲν διέκοψαν σχέσεις μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Οἱ Παλαιοημερολογίται ὁμως, διακόψαντες σχέσεις μετ' αὐτῆς, δὲν ἤλθον οὕτως εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸ σύνολον τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ δὲν ἐτοποθέτησαν ἐαυτοὺς ἐκτὸς τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας;

Ἀκούσατε τὴν... εὐφροσύναν τῆς ἀπάντησιν τοῦ κ. Καλόμοιρου: «Ὅταν ὁ Νεστόριος ἐκῆρτυτε αἵρεσιν στήν Κων) λι. οἱ ἄλλες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίαι, καί-

ται διετήρησαν τὴν Ὁρθόδοξο Πίστιν, ἐξακολούθησαν νὰ ἔχουν ἀκεραίας κανονικὰς σχέσεις πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὸν Νεστόριον. Διὰ τὸ οἱ λίγοι Ὁρθόδοξοι ἱερεῖς καὶ λαϊκοὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔπραξαν διαφύρως; Διὰ τὸ διέκοψαν τὸ μνημόσυνο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῶν καὶ διὰ τὸν ἀπεκήρυξαν δημοσίως; Καί, οὕτω πράξαντες, δὲν ἐτοποθέτησαν ἐαυτοὺς ἐκτὸς τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας; Ἀφοῦ μάλιστα εἶχε πέσει ἐπάνω στὰ κεφάλια τοὺς ὁ φοβερός ἀφορισμὸς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῶν, μὲ τὸν ὅποιον εἶχαν κοινωνία ὅλοι οἱ Πατριάρχαι καὶ Ἐπίσκοποι τῆς Οἰκουμένης. Ποία τοπικὴ Ἐκκλησία, ἐκ τῶν τηρουσῶν ἀπαραχάρακτον τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, εἶχε τότε κανονικὰς σχέσεις μετὰ τῆς Παρατάξεως τῶν ἐν Κων)λει Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν; Ἡ τῶν Ἱεροσολύμων; Ἡ τῆς Ἀντιοχείας; Ἡ τῆς Ρώμης; Ἡ τῆς Ἀλεξανδρείας; Οὐδεμία».

Ἀμίμητος εἶσαι, ἀγαπητὲ Ἀλέξανδρε! Ἄκουσον λοιπὸν: Πρῶτον: Μετὰ τῶν ἀποσχισθέντων ἀπὸ τοῦ Νεστορίου Κληρικῶν εἶχον κοινωνίαν τοπικὰ καὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι: Ἰσχυρότατον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν Ἀλεξανδρείας συνάγεται τοῦτο σαφῶς ἐκ τῶν πρὸς Νεστόριον Ἐπιστολῶν τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἁγίου Κυρίλλου: «Ἄπασι δὲ τοῖς παρὰ τῆς σῆς εὐλαβείας κεχωρισμένοις διὰ τὴν πίστιν ἢ καὶ αἰρεθῆσι, λαϊκοῖς τε καὶ κληρικοῖς, κοινωνικοὶ πάντες ἐσμέν· σὺ γὰρ ἐστὶ δίκαιον τοὺς ὀρθὰ φρονεῖν ἐγνωκότας σαῖς ἀδικεῖσθαι ψήφοις, ὅτι σοι καλῶς ποιοῦντες ἀντειρήκασι...» (Ἐπιστολὴ Γ'). Ὑπάρχει τι παρόμοιον καὶ διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι Παλαιοημερολογίτας;; Δεύτερον, τὸ καὶ ἔχον μεῖζονα σημασίαν: Αἱ τοπικαὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἐκοινωνοῦν μετὰ τοῦ Νεστορίου ἐπὶ τινα μικρὸν σχετικῶς χρόνον, ἕως οὗ πληροφρηθῶσι σαφῶς καὶ ἀκριβῶς τὰ τῆς αἵρέσεως αὐτοῦ (τότε δὲν ὑπῆρχον οὔτε τηλέφωνα, οὔτε πρακτορεῖα εἰδήσεων, οὔτε ἐφημερίδες...), ὅποτε καὶ ἐχώρησαν εἰς τὴν καταδίκην αὐτοῦ, ἐδικαίωσαν δὲ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ καταδικασθέντας. Συνέβησαν παρόμοια διὰ τὴν Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν καὶ διὰ τοὺς Ἑλλήνας Παλαιοημερολογίτας, ἔστω καὶ μετὰ πέντε ἢ δέκα ἢ εἴκοσι ἔτη ἀπὸ τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἡμερολογίου;; Οὐδέποτε! Λοιπὸν δυσὶν ὅτερον: Ἡ ἅπασα αἱ τοπικαὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως κοινωνοῦσαι μετὰ τῆς ἐν Ἑλλάδι Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας, ἐξέπεσαν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅποτε οἱ Ἑλληνες Παλαιοημερολογίται δύνανται δικαίως καὶ εὐλόγως νὰ ἀδιαφορήσωσι διὰ τὴν στάσιν αὐτῶν (πρὸς τί ὅμως τότε ἐπικαλοῦνται τὸ παράδειγμα αὐτῶν ὡς ἐμμεναισῶν ἐν τῇ Παλαιᾷ Ἡμερολογίᾳ); ἅμα δὲ καὶ νὰ διακηρύξωσιν ὅτι μόνον οἱ αὐτοὶ (διότι οἱ ἐκτὸς Ἑλλάδος Παλαιοημερολογίται κοινωνοῦσιν ἅπαντες μετὰ Νεοημερολογιτῶν). διέσωσαν τὴν Πίστιν. ἢ αἱ ἄλλαι τοπικαὶ Ἐκκλησίαι εἶναι Ὁρθόδοξοι, ὅποτε οἱ Ἑλληνες Παλαιοημερολογίται, ἀποσχισθέντες ἐκ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ἦλθον

εἰς ἀντίθεσιν πρὸς ἀπάσας τὰς Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας! Τρίτον δὲν χωρεῖ! Ἄλλη διέξοδος δὲν ὑπάρχει!

4. Πολλὰ καὶ μεγάλα φθέγγεται ὁ κ. Καλόμοιρος διὰ τὴν ἐν διασπορᾷ Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν. Ἐρωτᾶται λοιπὸν: α') Ἡ Σύνοδος τῶν ἐν διασπορᾷ Ῥώσων ἐκονῶναι μέχρι τῶν τελευταίων ἐτῶν μετὰ τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, τοῦ Ἀμερικῆς Ἰακώβου κ.τ.λ., εἰς οὐδὲν λογίζομένη τὸ γεγονός ὅτι οὗτοι ἦσαν Νεοημερολογίται; β') Σήμερον ἀκόμη ἡ Σύνοδος αὕτη κοινωνεῖ, καὶ ἢ οὐ, μετὰ τοῦ Ρουμάνου Ἐπισκόπου Θεοφίλου, ὄντως Νεοημερολογίτου; Διὰ τοὺς Παλαιοημερολογίτας τῆς Ἑλλάδος κοινωνία μετὰ Νεοημερολογίτου σημαίνει ἐκπτώσιν, σημαίνει προδοσίαν τῆς Πίστεως, καὶ ἢ ὅχι; γ') Ἔσται ἢ ἡ Σύνοδος αὕτη Παρατηρητὰς εἰς τὴν πρόσφατον Σύνοδον τοῦ Βατικανοῦ, καὶ ἢ ὅχι;

5. Ἐγραφα ἐν τῇ διατριβῇ μου ἐπὶ τῇ τριάκοντᾳ καὶ πέντε ἐτῶν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καθήρεσε τοὺς εἰς τοὺς Παλαιοημερολογίτας προσχωρήσαντας Ἀρχιερεῖς, ἐπειδὴ διέκοψαν τὴν μετ' αὐτῆς κοινωνίαν. Καὶ ἠρώτησα: Δι' ὅσους ἐπίστευσον τότε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ὡς Ὁρθόδοξον, ἔστω καὶ ἂν σήμερον θεωρῶσιν αὐτὴν ὡς αἰρετικὴν, δὲν πρέπει ἡ πράξις αὕτη τῆς τότε Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας νὰ εἶναι ἔγκυρος; Εἰς αὐτὸ ἀπαντᾷ ὁ κ. Καλόμοιρος διὰ μακρῶν καὶ πειράται νὰ ἀποδείξῃ δύο πράγματα: α') Ὅτι μόνον ὅταν δικαίως καταδικάζωσιν οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι ἔχη κύρος ἡ πράξις αὐτῶν καὶ β') ὅτι καὶ τότε (πρὸ 35ετίας) ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δὲν ἦτα Ὁρθόδοξος, ἀλλ' ἀντορθόδοξος!

Ἀπαντῶμεν εἰς ἀμφοτέρα. α) Κατὰ τοὺς Ἱεροῦς Κανόνας ὁ Κληρικὸς μόνον ἐν περιπτώσει αἵρέσεως, δημοσίᾳ κηρυττομένης, δύναται νὰ ἀποσχισθῇ ἀπὸ τῆς προϊσταμένης ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει καταδικάζεται εἰς καθάρεισιν. Οὐδεὶς δὲ ὑπεστήριξέ ποτε ὅτι οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι δύνανται νὰ καταδικάζωσιν αὐθαίρετως Κληρικοὺς ἢ λαϊκοὺς. Μόνον τοὺς ἀξίους καταδικάζει δύνανται (καὶ κατ' ἀκρίβειαν ὀφείλουσι) νὰ καταδικάζωσι. Τὸ θέμα δὲν εἶναι λοιπὸν αὐτό. Οὐδεὶς διαφωνεῖ ἐπ' αὐτοῦ. Τὸ θέμα εἶναι τοῦτο: Κανονικῶς ἢ ἀντικανονικῶς ἀποσχίσθησαν ἐκ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας οἱ δύο Ἀρχιερεῖς ἐν ἔτει 1935; (Ἄλλως θὰ εἶχε τὸ πρᾶγμα, ἂν ἀπεδέχοντο τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον ἄνευ διακοπῆς τῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος κοινωνίας, μιμούμενοι ἐν ταύτῃ τὸ σύνολον τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν). Τί φρονεῖ ἐπ' αὐτοῦ ὁ κ. Καλόμοιρος; Ἐφ' ὅσον ἐν τῇ γνωστῇ ἐπιστολῇ αὐτοῦ, ἥς τμήματα ἐδημοσιεύσαμεν προσφάτως εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας», ἀρνεῖται διαρρήδην ὅτι ἡ μεταβολὴ τοῦ Ἡμερολογίου ἦτο «σφάλμα δογματικόν» καὶ κεραυνοδολεῖ τοὺς ἄλλως πιστεύοντας, συνάγεται τὸ συμπέρασμα ὅτι, κατ' αὐτὸν τοῦλάχιστον, δὲν ἐπετρέπετο ἡ διὰ τὸν λό-

γον αὐτὸν ἀπόσχισις. Ἄρα ἡ πράξις τῶν δύο Ἀρχιερέων ἦτο καθαρὰ ἀνταρσία. Ὅποτε καταδικάσθησαν δικαίως καὶ κανονικῶς ἡ ὁχί;

6.) Ἡ καταδικάσασα αὐτοὺς Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἦτο, κατὰ τὸν κ. Καλόμοιρον, ΚΑΙ ΤΟΤΕ οὐχὶ Ὁρθόδοξος, ἀλλ' ἀντορθόδοξος, οἱ δὲ ΤΟΤΕ Ἐπίσκοποι αὐτῆς χαρακτηρίζονται ὡς ἀνατροπῆς τῶν Παραδόσεων, περιφρονηταὶ τῶν Πατέρων, φίλοι τῶν αἰρετικῶν, ὑποπεσόντες εἰς τὰ ἀναθέματα Πανορθόδοξων Συνόδων κ.τ.λ., κ.τ.λ., ταῦτα φθέγγεται σὴ μ ε ρ ο ν ὁ κ. Καλόμοιρος. Πρὸ τριετίας ὅμως ἔγραφε τὰ ἑξῆς ἐν τῇ ἀνωτέρῳ μνημονευθείσῃ ἐπιστολῇ αὐτοῦ: «ΔΕΝ ΕἶΝΑΙ λοιπὸν αἵρεσις ἡ εἰσαγωγή τοῦ Νέου Ἡμερολογίου καὶ εἶναι ΒΛΑ-ΣΦΗΜΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ νὰ χαρακτηρίζεται ὡς αἰρετική μία τοπική Ἐκκλησία ΚΑΘ' ΟΛΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ μόνο καὶ μόνο γιατί ὑπέπεσε σ' ἓνα σφάλμα πού ἀνάγεται στὴ λατρευτική ἀρμονία».

Ὡστε ὁ κ. Καλόμοιρος, πρὸ τριετίας μόλις, ἔβλεπε τὴν Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν ὡς «καθ' ὅλα Ὁρθόδοξον» καὶ θεώρει ὡς βλασφημοῦντας εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ «Ἅγιον τοὺς ἰσχυριζομένους τὰ ἀντίθετα. Σήμερον βλέπει αὐτὴν ὡς ἀπὸ τριετίας ἀπαπεινῶτα ἀντορθόδοξον!!! Ἀληθῶς, Εὐρύπος τὰ ἀνθρώπινα!

Ἀλλὰ μήπως καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς Παλαιοημερολογίτας δὲν προσήφεν ὁ κ. Καλόμοιρος πρὸ ἐτῶν τὴν «ρετσεινιάν» τῆς προδοσίας; Ἐν τῇ βιβλίῳ αὐτοῦ «Κατὰ Ἑνωτικῶν» (ἐν Ἀθήναις 1964) γράφει: «Ἀκόμη καὶ οἱ Παλαιοημερολογίται, πού διετήρησαν τόσο καλὴ γραμμὴ στὸ ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου, στὸ θέμα τῆς εἰκονογραφίας ΦΕΡΟΥΝ ΤΑ ΣΤΙΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙ, πράγμα πού εἶναι ἀμάρτημα κοινὸ ὅλων τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν τοῦ τελευταίου αἰῶνος» (σελ. 43). Βεβαίως οὐδεὶς Ὁρθόδοξος θὰ ἐπαινέσῃ τὰς εἰκονογραφικὰς ἀθλιότητάς τῆς Δύσεως, εἴτε εἰς Παλαιοημερολογίτικους εἴτε εἰς Νεοημερολογίτικους χώρους εὐρίσκονται αὗται (πολλάκις ἐξ ἀγνοίας). Ἄς μὴ ἔχομεν ὅμως τόσον εὐχρηστον τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ... Ἄς μὴ κατεχώμεθα ὑπὸ μανίας νὰ ἀνακαλύπτωμεν πανταχοῦ προδοσίας καὶ προδότας τῆς Παραδόσεως. Ἀδελφεῖ Ἀλέξανδρε, «μὴ σοφίζου περισσά, μήποτε ἐκπλαγῆς!» (Ἐκκλ. ζ' 17).

6. Ἐγραφα ἐν τῇ διατριβῇ μου: Ἄν ἡ μεταβολὴ τοῦ Ἡμερολογίου ἐδημιούργησε σχίσμα, ἂν ἐστέργησε τῆς χάριτος τὴν Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν, τότε ἐστερήθησαν τῆς Χάριτος καὶ οἱ δύο Ἀρχιερεῖς, οἱ ἐν ἔτει 1935 προσχωρήσαντες εἰς τοὺς Παλαιοημερολογίτας, ἐφ' ὅσον ἐπὶ δεκαετίαν ὄλην ἦσαν καὶ αὐτοὶ ἐν τῷ «σχίσματι», ἦτοι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος. Διὰ ποίας δὲ Συνόδου ἀποκατεστάθησαν, ὅτε προσήλθον εἰς τοὺς Παλαιοημερολογίτας; Διότι οὕτως εἴθισται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ: Διὰ Συνόδου ἀποκαθίστανται οἱ ἐκ σχισμάτων προσερχόμενοι εἰς αὐτήν.

Ἰδοὺ τί ἀπαντᾷ εἰς αὐτὰ ὁ κ. Καλόμοιρος: «Μὰ

δὲν σκέπτεται ὁ ἐυλογημένος ὅτι ἐὰν ὑποτεθῇ ὅτι μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ παπικῆς ἑορτολογίου ἐνεκρώθησαν πνευματικῶς ὅλες οἱ ἐπίσημες Ἐκκλησίες — ὑπόθεσις πού ἀποπνέει ἄκρον ὀρθολογισμό —, τότε Ἐκκλησία, Σύνοδος, Ἱεραρχία εἶναι ὅσοι ἀπομένουν πιστοὶ στὴν Ὁρθόδοξία, ἔστω καὶ ἂν δὲν ὑπάρχῃ οὔτε ἓνας χειροτονημένος ἀνάμεσά τους;».

Ταῦτα λέγει σήμερον ὁ κ. Καλόμοιρος. Τελείως ἕως ἀντίθετα τούτων ἔχει γράφει πρὸ τριετίας. Ἰδοὺ τί διασαλπίζει ἐν τῇ προμνημονευθείσῃ ἐλεγκτικῇ ἐπιστολῇ αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἡγέτας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν: «Ἀλλ' ἂς δοῦμε ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ περίφημο «σχίσμα»; Ὑπάρχει πράγματι ἡ μήπως εἶναι φαντασί-ωσις στὴν ὁποία ὠδήγησε ὁ φανατισμὸς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ὅσον καὶ τῶν Νεοημερολογιτῶν; Ποιοὶ εἶναι οἱ σχισματικοί; Ὅσοις θεαίως θὰ πῇτε ὅτι εἶναι οἱ Νεοημερολογίτες, ἐφ' ὅσον ἐκεῖνοι ἐκάναν τὴν καινοτομία. Σχισματικοὶ ὅμως, μὲ τοὺς ὁποίους κοινωνοῦν ὅλες ἀνεξαίρετως οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησιῆς, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι σχισματικοί. Καὶ ἀπὸ ποιούς Ἐπισκόπους ἀπεσχίσθησαν αὐτοὶ οἱ σχισματικοί; Ἐπὶ 10 δλόκληρα χρόνια δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἓνας Ἐπίσκοπος στὴν παράταξί σας. Ὁ δὲ πρόην Φλωρίνης, ὁ ὁποῖος ἐκεῖνα τὰ πρῶτα δέκα χρόνια ἦταν ἐπίσκοπος τῆς «σχισματικῆς» Ἐκκλησίας, ἀπὸ ποιὸν ἐπίσκοπον ἐγένε δεκτός, ὅταν «μετενόησε» καὶ ἦλθε στὴν παράταξί σας; Φαντασθῆτε «σχισματικούς» πού ἔχουν ὅλους τοὺς ἐπισκόπους ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀνεξαίρεσεως μὲ τὸ μέρος τους, καὶ φαντασθῆτε ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, τὴ Γνήσια Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία, νὰ μὴ ἔχῃ οὔτε ἓνα ἐπίσκοπο! ... Ἐνας σχισματικὸς χάνει καὶ τὴν ἱερωσύνην καὶ τὴν ἀρχιερωσύνην. Πῶς ἐσεῖς, ἀπλοὶ ἱερεῖς τότε, κατορθώσατε νὰ ἀποκαταστήσετε τὴ χαμένη ἱερωσύνη καὶ τὴ χαμένη ἀρχιερωσύνη στὸν ἐπὶ 10 χρόνια «σχισματικὸν» πρόην Φλωρίνης Χρυσόστομο; Οἱ Ὁρθόδοξοι ἔχουμε διδαχθῆ ὅτι Ἐκκλησία χωρὶς ἐπίσκοπο δὲν μπορεῖ νὰ νοηθῇ. Ἐὰν οἱ Νεοημερολογίτες καὶ ὅσοι κοινωνοῦσαν μαζί τους ἦσαν σχισματικοί, τότε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ θὰ εἴσασταν ἐσεῖς οἱ Παλαιοημερολογίτες, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ 10 χρόνια εἴσασταν χωρὶς ἐπίσκοπο. Ἐὰν παραδεχθῶμε τὴν ἀποφί σας, θὰ πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ κάλλιστα νὰ ἐγνωθῇ καὶ νὰ ὑπάρξῃ χωρὶς ἐπίσκοπο. Θὰ πρέπει δὲ νὰ ἡλᾷ νὰ ἀνατρίψουμ ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ...»

Ὡς φαίνεται, ὁ κ. Καλόμοιρος ἀλλάσσει φρονήματα μεθ' ὅσης εὐκολίας ἀλλάσσει ἐνδύματα! ...

Ταῦτα εἶχον νὰ ἀντιπαρατηρήσω εἰς τὰς «Παρατηρήσεις τοῦ κ. Καλομοίρου, τὰς ἐν τῇ εἰρημένῳ φύλ-

λη δημοσιευθείσας. Διὰ τὰς ἐν συνεχείᾳ δημοσιευθείσας θὰ ἐπανέλθωμεν, Θεοῦ θέλοντος, λίαν συντόμως.

Μετά τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης
(Ἐπιφάνιος Ἱ. Θεοδωρόπουλος
Ἀρχιμανδρίτης
Μακεδονίας 24
Ἐν Ἀθήναις Τ.Τ. 103)

Υ.Γ. Τῇ 21ῃ Ἀπριλίου ἐ.ε. εἶχον στείλει ὑμῖν, κ. Διευθυντά, ἐπιστολήν διὰ χειρὸς μαθητοῦ μου, δι' ἧς παρεκάλουν ὅπως γένηται διόρθωσις τυπογραφικοῦ σφάλματος. Ἐπειδὴ μέχρι σήμερον δὲν ἐδημοσιεύθη ἡ διόρθωσις αὕτη (ἴσως ἡ ἐπιστολή μου παρέπεσε), παρακαλῶ ὅπως καταχωρήσῃτε, ἔστω καὶ τόσον καθυστερημένως, τὰ ἐξῆς:

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ: Ἐν τῇ εἰς τὸ φύλλον τοῦ Μαρτίου ἐ.ε. (ὕπ' ἀρ. 587) δημοσιευθεῖσα ἀπάντησις μου ἐσημειώθησαν δύο λάθη ἐξ ἀδελφίας τοῦ τυπογράφου, α) «Ἐν τῇ μελέτῃ μου πειρῶμαι νὰ ὁ π ο δ ε ἰ ξ ω, ἐπικαλούμενος ἱεροῦς Κανόνας, χωρὶα Πατέρων...» κ.λ.π., ἀντὶ τοῦ ὁρθοῦ «πειρῶμαι νὰ ὁ π ο δ ε ἰ ξ ω...». β) «Καίτοι δ' ἡ ὑπ' αὐτοῦ στηλιτευθεῖσα πλάνη αὕτη ἀπεκηρύχθη ὑπὸ τῶν ἐλεγχθέντων, ἐν τούτοις...» κ.λ.π., ἀντὶ τοῦ ὁρθοῦ «Καίτοι δ' ἡ ὑπ' αὐτοῦ στηλιτευθεῖσα πλάνη αὕτη Δ Ε Ν ἀπεκηρύχθη ὑπὸ τῶν ἐλεγχθέντων, ἐν τούτοις...» κ.λ.π.

Ἐ. Ἱ. Θ.

Ἀρμόδιος Δικαστικὸς Κλητὴρ ἐπιδότω νομίμως τὴν παροῦσαν ἀπάντησιν εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» πρὸς γνῶσιν αὐτῆς καὶ διὰ τὰς νομίμους συνεπείας, ἀντιγράφων ταύτην ὁλόκληρον ἐν τῇ σχετικῇ ἐκθέσει ἐπιδόσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22ᾳ Αὐγούστου 1970

Ὁ παραγγέλλων
Ἐπιφάνιος Ἱ. Θεοδωρόπουλος
Ἀρχιμανδρίτης

Ἀνοιχτὴ ἐπιστολὴ

6 Αὐγούστου 1970

Πρὸς τὸν Ἱερέα

κ. Ἰωάννην Διώτην

Ἐφημέριον Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος

(Ἀχαρνῶν)

Πανασιολογiewτάτε,

Εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον τῶν Ἀθηνῶν (Ἀκρόπολις 7.6.70—Βῆμα 17.7. καὶ Νέα 23.7.70) ἀνέγνωσα τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐπιστολήν σας ἀναφορικῶς μετὰ τὸ «Παλαισημερολογιτικὸν Ζήτημα».

— Καὶ ἐπιθυμῶ, μετὰ ὅλον τὸ θάρρος τῆς γνωριμίας μας, νὰ ἀνταποκριθῶ διὰ τῆς παρούσης εἰς τὴν παρ' ὑμῶν γενομένην σύστασιν, καθ' ἣν πρὸς διευθέτησιν

τοῦ ζητήματος τούτου: «πρέπει νὰ ἐνδιαφερθῇ πᾶς Ἑλλήν Ὁρθόδοξος Χριστιανός».

2.— Κατ' ἀρχὴν παρετήρησα ὅτι ἡ ἐπιστολή σας δὲν εἶναι τοῦ αὐτοῦ ἀκριβοῦς περιεχομένου καὶ εἰς τὰς τρεῖς ἀναφερομένας δημοσιεύσεις.— Διαφέρουσιν αὐταὶ ἀλλήλων μέχρις ἀλλοιώσεως τοῦ ἀρχικοῦ κειμένου σας, καίτοι πραγματεύονται τὸ αὐτὸ θέμα καὶ ἀνάγονται εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον. — Δὲν καθίσταται ἀντιληπτόν, ἐὰν αἱ λαβοῦσαι χώραν παραλείψῃτε καὶ προσθηκαὶ ὀφείλονται εἰς τὴν ἰδικήν σας πρωτοβουλίαν ἢ εἰς τυπογραφικὴν ἀβλεψίαν.— Πάντως χρήζουν διευκρινήσεως, διότι καθεὶ λέξις ἔχει τὴν ἰδιάζουσαν σημασίαν, διὰ τὸ προκειμένον ζήτημα, ὅπερ καὶ ὑμεῖς δὲν ἐδυσκολεύθητε νὰ χαρακτηρίσῃτε ὅτι εἶναι «ἐκ τῶν μεγαλυτέρων».

3.— Ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας γράφετε ὅτι: «μὲ μίαν εἰδικὴν σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μετὰ ἐκπροσώπους ὅλων τῶν Πατριαρχείων καὶ τῶν ἄλλων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἀρχίσῃ δημιουργικὸς διάλογος εἰρήνης μετὰ τῶν ἡγητόρων τοῦ Παλαισημερολογιτισμοῦ καὶ ἴσως ἐπὶ ἤρχετο κάποιο ἀποτέλεσμα, χωρὶς νὰ ἀναμένεται ἀπὸ τὰς θέσιν τοῦ μέλλοντος, ἡ ἐπέμβασις νέας Οἰκουμενικῆς ἢ Πανορθοδόξου Συνόδου».

— Τούτέστιν ἐπιζητεῖτε τὸν διάλογον εἰρήνης, ὥς νὰ πρόκειται περὶ ἐπιλύσεως ἀπλῆς διαφορᾶς μεταξὺ ἀνθρώπων (Παλαισημερολογιτῶν—Νεοσημερολογιτῶν) καὶ οὐχὶ περὶ φοβερᾶς θρησκευτικῆς ἀποστασίας ἀπὸ τὰς Θεόθεν θεοπισθέντα ὑπὸ τὴν ἐπίπνοιαν τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

4.— Δὲν γνωρίζω ποίαν ἀπήχησιν εὗρον τὰ παρ' ὑμῶν προτεινόμενα, παρὰ τῆς προϊσταμένης σας Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, ἀλλ' ὀφείλω νὰ σᾶς ὑπομνήσω ὅτι τὸ «Ἡμερολογιακὸν Ζήτημα» ἐκκρεμεῖ ἐνώπιον Οἰκουμενικῆς Συνόδου, κατὰ τὰς προαποφασισθέντας ὑπὸ τῆς ἐν Ρόδῳ συνελθούσης Πανορθοδόξου Διασκέψεως (1961).

— Ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου δὲν θὰ εἶναι ἠθικῶς ἐπιτετραμμένον εἰς τὰ μέλη Σύνεδρα τῆς εἰδικῆς συσκέψεως, τόσον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος, ὥσον καὶ τῶν ἀντιπροσωπειῶν Πατριαρχείων καὶ Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, νὰ ἀποδεσμευθῶσιν ἐλευθέρως μέχρι σημείου ὥστε νὰ διατυπώσωσι γνώμην ἀντιτιθεμένην πρὸς τὰς ἐν τῇ Πανορθόδοξῳ Διασκέψει ὁμοφώνως ληφθεῖσας.

5.— Πρέπει νὰ σᾶς εἶναι γνωστόν, ὥς ἐκ τῆς ἐδιετήσεώς σας, ὅτι ἡ ἐπεληθούσα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 καὶ συνεχιζομένη σήμερον καινοτομία ἐν τῇ τάξει τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις τοσαύτας ἀνωμαλίας, σύγχυσιν καὶ διαίρεσιν τοῦ Ὁρθοδόξου Πληρώματος ἐπέφερεν, δὲν προήλθεν ἀπὸ σωτηρίου θρησκευτικοῦ λόγου καὶ κατὰ τὴν καθιερωμένην διαδικασίαν, ἀλλὰ μονομερῶς, αὐθαίρετως καὶ ἀντικανονικῶς, χάριν ἐντυπώσεων παρὰ τῷ πεπολιτισμένῳ κόσμῳ, ὥς δειγματὸς καὶ πρὸς ἐξευμένισιν τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς.

Καὶ ἰδοὺ τὰ κείμενα δι' ὧν δεικνύεται ἡ ἀλλοπρόσαλλος τακτικὴ τῶν εἰδικῶν, ἥτις συνεχίζεται μέχρι

σήμερον χωρίς να γίνεται αντιληπτή επιμόνως ή από-
λεια του αγαθού της ενότητος.

α) Η εκθεσις του αντιπροσώ-
που κληρικού της Εκκλησίας
της Ελλάδος.

Εν έτει 1923 προς το Πανορθόδοξον Συνέδριον
έν Κωνσταντινουπόλει.— Έν αὐτῇ ἀναγράφεται ὅτι
ἔταν ὁ ἀντιπρόσωπος ἡρωτήθη «ἐάν εἶναι ἀνάγκη νὰ
μεταρρυθμισθῇ καὶ τὸ Πασχάλιον ἢ ἀρκεῖ μόνῃ ἡ
προσαρμογὴ τῶν ἀκινήτων ἑορτῶν πρὸς τὰς ἀντιστοι-
χοὺς ἡμερομηνίας τοῦ Πολιτικοῦ Ἡμερολογίου» οὗτος
ἀπήντησεν: «Μετὰ τὴν ἀποδοχὴν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας
τοῦ νέου ἡμερολογίου, διὰ τὰς ἀνάγκας τὰς βιαιτικὰς
ἢ προσαρμογὴ πρὸς αὐτὸ καὶ δὴ ταχέως καὶ τοῦ ἑορ-
τολογίου ἀποβαίνει ἀναπόφευκτος.— Ἄλλος λόγος ἐπὶ
πλέον πρὸς ἄμεινον προσαρμογὴν καὶ τοῦ Πασχαλίου
εἶναι ἡ μεγάλη ἡθικὴ σημασία καὶ ἐντύπωσις, ἣν θὰ
παραγάγῃ εἰς ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον ἡ διὰ
τῆς ἀδιάστου πρωτοβουλίας ταύτης προσέγγισις τῶν
δύο χριστιανικῶν κόσμων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύ-
σεως».

β) Η διατριβὴ τοῦ Μητροπο-
λίτου Δημητριάδος Ἰωακείμ
έν έτει 1952 ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ Παλαιοημερολογι-
τικὸν ζήτημα».

Έν αὐτῇ ἀναγράφεται: «Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησί-
αι εἰσῆγαγον τὸ νέον ἡμερολόγιον πρῶτον ὡς κοινωνι-
κὴν ἀνάγκην καὶ ἰδιαιτέρως ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία,
καὶ ὡς ὕψιστην ἔθνικὴν ἀνάγκην, διὰ νὰ περισώσωσιν
οὕτω ὅ,τι ἦτο δυνατόν ἐκ τῆς φρικτῆς ἐκείνης Μικρα-
σιατικῆς καταστροφῆς, ὡς καὶ νὰ διατηρηθῇ τὸ Οἰ-
κουμενικὸν Πατριαρχεῖον έν Κωνσταντινουπόλει, ὅπερ
μόνον διὰ τῶν ἀκαταπονήτων ἐνεργειῶν τοῦ Ἑλληνι-
σμοῦ τῆς Ἀμερικῆς παρὰ τῷ τότε Προέδρῳ αὐτῆς κα-
τέστη δυνατόν, ὡς εἶμαι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζω έν λε-
πτομερεῖα, καθόσον καὶ μετέσχον ζωηρῶς εἰς τὰς ἐπι-
πόνους ἐκείνας ἐνεργείας».— Καὶ έν συνεχείᾳ ὁ αὐ-
τὸς Μητροπολίτης προσθέτει: «οἱ ἀδελφοὶ Παλαιοημε-
ρολογῖται μετὰ πάροδον ἀρκετῶν ἐτῶν, παραπλανη-
θέντες ὑπὸ τῶν «ζηλωτῶν» τοῦ Ἀγίου Ὁρους, ἐνεθυ-
μήθησαν τὸ παλαιὸν Ἡμερολόγιον χωρὶς νὰ λάβουν
ὑπ' ὄψιν καὶ κανένα ἐκ τῶν ἱστορικῶν ἐκείνων λόγων,
ὅτινες ὑπεχρέωσαν καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖ-
ον καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος νὰ δεχθῶν τὸ
νέον ἡμερολόγιον, ὡς δεῖγμα προόδου καὶ νὰ ἐξευμε-
νίσουν οὕτω τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς, ἵνα μὴ ἡ φοβερὰ
ἐκείνη καταστροφὴ ἐπενταθῇ περισσότερον».

β.— Οἱ καινοτόμοι, ἀθετοῦντες τὰς ἱερὰς Παρα-
δόσεις έν τῇ τάξει τῆς Ἐκκλησίας, δὲν δυσκολεύονται
νὰ ἀποκαλοῦν τοὺς πιστοὺς ὡς παρασυναγώγους καὶ
σχισματικούς, καίτοι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Κρατοῦσης
Ἐκκλησίας ἔχει θεβαιώσει ἐγγράφως κατὰ τὸ ἔτος

1950 τὴν Πολιτείαν ὅτι οἱ Παλαιοημερολογῖται «έν τῇ
πραγματικότητι ἀποτελοῦσιν Ἑλληνικὴν Αὐτοκέφαλον
Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν».

γ.— Ὡς ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἐδιδάχθημεν καὶ
πιστεύομεν:

— Ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ ὄν-
τως ἀπαραχάρακτον σύγολον ἀφειδῶν δογμάτων καὶ ἀ-
μεταθέτων ἀληθειῶν, θείας ἐκπορεύσεως καὶ οὐχὶ εὐ-
αγῆς ἱδρυμα, ἐπιδεκτικὸν τῶν ἀλλοιώσεων τῆς ἀνθρω-
πίνης βουλήσεως.— καὶ

— Ὅτι αἱ πράξεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας
μας ἐμπνέονται ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος καὶ σφρα-
γίζονται διὰ τῆς χάριτος καὶ πανσοφίας Αὐτοῦ, ὡς ται-
αῦτην δὲ ἔχουσαι τὴν ἐκπόρευσιν αὐτῶν, ἴστανται ὁ-
περὰν ἐφημέριων προσώπων καὶ συμβατικῶν θεσμῶν,
ἀγανακτῶσαι τὸ ἀπέραντον κύρος τῆς ἐξ ἀποκαλύψε-
ως Ἀληθείας.

δ.— Ἐπὶ τούτοις, Πανοσιολογιώτατε, ἐάν εἰλι-
κρινῶς ἐπιθυμῇτε τὴν κατὰ Θεὸν εἰρήνευσιν τῶν ὀρθο-
δόξων καὶ τὴν ψυχικὴν αὐτῶν σωτηρίαν μία εἶναι ἡ
ἐνδεδειγμένη λύσις. Νὰ συνέλθῃ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκ-
κλησίας τῆς Ἑλλάδος, νὰ θροντοφωνήσῃ τὸ πρόστα-
γμα τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ: «Στῶμεν καλῶς», νὰ
ἐκφράσῃ τὴν εἰλικρινῆ μετάνοιάν της διὰ τὴν ἐπὶ τό-
σα ἔτη ἀπὸ 1924 γενομένην προσβολὴν εἰς τὸ Πανά-
γιον Πνεῦμα, ὡς νὰ μὴ ἐλάλησεν Τοῦτο ἀρτίως εἰς τὰς
Γραφὰς καὶ τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους καὶ νὰ ἀπο-
φασίσῃ τὴν ἄμεινον ἐπάνοδον αὐτῆς εἰς τὴν πρὸ τῆς
ἀποστασίας τάξιν, τὴν ἁγιασθεῖσαν ἀπ' αἰῶνων «ὑπὸ
νέφους Ἀγίων, Μαρτύρων, Ὁσίων καὶ Ὁμολογητῶν
τῆς Ὁρθοδόξου πίστεώς μας.

ε.— Μὴ λησμονῇτε, ὅτι ἐκκρεμεῖ καὶ τὸ ὑπ' ἀ-
ριθ. 1440 ἔγγραφον ἀπὸ 16.11.66 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον
Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων, δι' οὗ γνωρίζεται, ὅτι
αὕτη ἀπεφάσισεν, ὅπως τὸ Παλαιοημερολογιτικὸν ζή-
τημα «παραπεμφθῇ καὶ πάλιν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον
τῆς Ἱεραρχίας, ἵνα ἐπανεξετάσῃ αὐτὸ καὶ ἀποφασίσῃ
σχετικῶς». —Τοῦτ' αὐτὸ θεβαιοῖ καὶ τὸ Ὑπουργεῖον
διὰ τῶν ὑπ' αριθ. 163106 ἀπὸ 1.12.66 καὶ ὑπ' αριθ.
29126 ἀπὸ 8.3.67 ἐγγράφων του πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν
Ἑλλήνων.

στ.— Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρξεν, ὡς
γνωστόν, ἡ πρώτη ἐξ ὅλων τῶν Πατριαρχείων καὶ τῶν
Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ἥτις εἰσῆγαγεν τὴν ἐπάρα-
τον καινοτομίαν τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἑορτολογίου,
πρωταφαιτηθέντος τοῦ προκαθημένου αὐτῆς ἀρχιεπι-
σκόπου Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, τοῦ καὶ ἀθετή-
σαντος τὴν ὑπογραφὴν του θεθεῖσαν εἰς κείμενον πρα-
κτικὸν ἐπιτροπῆς ἐξ ἐιδικῶν ἐπιστημόνων.— Ἡ ἰδία
Ἱεραρχία ὀφείλει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἀληθεῖαν,
διὰ νὰ δυνήθῃ νὰ ὀρθοτομῇ τὸν «λόγον τῆς Ἀληθεί-
ας» καὶ νὰ δώσῃ τὸ παράδειγμα εἰς τὰς ἄλλας έν συν-
εχείᾳ καινοτομησάσας τοπικὰς Ἐκκλησίας καὶ νὰ κα-
ταστῇ καὶ πάλιν ὁ τηλαυγὴς φάρος τῆς Ὁρθοδοξίας

Ἀναφορά

Πρωθιερέως Μιχαήλ Νικ. Σαββοπούλου

«Περὶ ἐπαναφορᾶς τοῦ ἐκβληθέντος Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸ ὕψος τοῦ Κοντοῦ τῶν Ἑλληνικῶν Σημαιῶν».

Πρὸς τὸν Ἐξοχώτατον Πρωθυπουργὸν κ. Γεώργιον Παπαδόπουλον

Ἀθήνας

Κύριε Πρόεδρε,

Ἔχω τὴν τιμὴν, ἵνα ὑπὸ τὴν ἐγνωσμένην εὐσέδειάν σας θέσω τὴν ἀναφοράν μου πεπειθὸς ἀκράδαντως, ὅτι θέλει ἐπαγορθωθῇ μία βλάβη, ἀντιχριστιανική, Μασωνική ἐνέργεια ὑφισταμένου τοῦ ὑπουργείου σας. Ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων ὁ εὐσεβὴς Ἑλληνικὸς Λαὸς ἀναμένει τὸν φρονηματισμὸν καὶ ἠθικοποίησιν τοῦ στύλου τῆς Ἑλλάδος τῆς Νεολαίας καὶ τὴν δόξαν τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας, πλὴν ἡ ἐγνωσμένη εὐσέβεια τοῦ Λαοῦ ἐθίγη κατὰ θάναυσον τρόπον, ὅταν εἶδε ἐν τῇ πράξει νὰ ἐκπορευθῇ προφανῶς ἐν ἀγνοίᾳ σας ἐν Διάταγμα περὶ Ἑλληνικῆς Σημαίας καὶ ἀπὸ τὸν κοντόν αὐτῆς νὰ ἀφαιρηθῇ ὁ Τίμιος Σταυρὸς καὶ ἀντ' αὐτοῦ νὰ τοποθετηθῇ ἓνα κολοκύθι ἥτοι μία σφαῖρα τοῦ Διεθνισμοῦ.

Διὰ τῆς Διεθνιστικῆς ταύτης σφαίρας καταργεῖται ἡ θρησκευτικὴ φύσις τοῦ «Διὰ τοῦ Σταυροῦ σου Πολίτευμα», τῆς Αἰωνίας Ἑλλάδος. Ἑλλὰς καὶ Ὁρθοδοξία εἶναι ἀλληλένδετα. Ὁ Τίμιος Σταυρὸς εἶναι τὸ αἰώνιον Σύμβολον τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλλάδος.

Ὁ θρησκευτὸν λαὸς κατέχεται ἀπὸ ἱερὰν ἀγαπάκησιν, ἀλλὰ καὶ ἀπορίαν, διότι δὲν ἀνέμενε μίαν τοιαύτην ἀντιχριστιανικὴν πράξιν ἀπὸ Κυβερνήσιν, ἡ ὁποία διεκήρυξε ἡ «Ἑλλὰς Ἑλλήνων Χριστιανῶν». Ἡ ἀλάνθαστος αὕτη γνώμη τοῦ λαοῦ πρέπει νὰ εἶναι σεβαστὴ ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν, τῆς ὁποίας οἱ φορεῖς πληρώνονται ἀπὸ τὴν φορολογίαν του. Ὑποφιάζεται ὁ λαὸς ὅτι εἰς τὰς καιρίας θέσεις τῶν ὑπουργείων ὑπη-

ρετοῦν ἀκόμη ἄνθρωποι ἀμφιβόλων θρησκευτικῶν καὶ ἐθνικῶν ἀρχῶν, Μασῶναι, ἄθεοι, Λεβαντινοὶ καὶ κρυπτοκομμουνισταί, οἱ ὅποιοι ὡς καιροσκόποι καὶ ὑμνηταὶ τοῦ ἔργου τῆς Κυβερνήσεως, διὰ ὑποῦλων μεθόδων ὑποσχάπτουν αὐτό. Ἐὰν ἀζημίως δεχθῇ ὁ λαὸς τὴν μετονομασίαν Βασιλική, Βασιλικός, Βασιλικὴ εἰς Ἱδρύματα καὶ πολεμικοὺς ὁργανισμούς, οὐδέποτε θὰ δεχθῇ τὴν καταβίβασιν ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ κοντοῦ τῶν Ἑλληνικῶν Σημαιῶν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, Βασιλέων τὸ κρατάλιον καὶ πιστῶν τὸ στήριγμα, διότι χριστιανισμὸς ἄνευ Σταυροῦ γίνεται εὐάλωτος ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου διαδόλου, καὶ ἐπιβάλλεται ὅπως ὁ Τίμιος Σταυρὸς ὑψωθῇ εἰς τὴν θέσιν του. Τὰ χεῖλη σας ὡμολόγησαν, ὅτι πιθανὸν νὰ γίνωνται καὶ σφάλματα, ἐν ἐκ τῶν σφαλμάτων τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία ἔσωσε τὴν Ἑλλάδα ἐκ τοῦ ἐπαράτου κομμουνισμοῦ, εἶναι καὶ ἡ καταβίβασιν τοῦ Σταυροῦ ἐκ τοῦ ὕψους τῶν κοντῶν τῶν Σημαιῶν. Ὅσοι εἶναι ἐναντίον τοῦ Σταυροῦ, λακτιζοῦν πρὸς κέντρα καὶ τὸ ἔργον των ὅσον καὶ προσδευτικὸν εἶναι θὰ πέσῃ μετὰ Ὀμηρικοῦ γδούπου. Ἐν κατακλείδι ὡς κληρικὸς καὶ Ἑλλήν αὐτῷ τὴν κατάργησιν τοῦ ἀντιχριστιανικοῦ ἐκείνου Δ) τοῦ, καὶ τὴν ἐπαναφορὰν καὶ ὕψωσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὴν θέσιν του.

ΠΕΝΘΗ

Τὴν 17.9.70 ν. ἡμ. ἀπεβίωσεν κατόπιν μακρᾶς ἀσθενείας, ἡ Κωνσταντίνα χήρα Βασιλείου Κολιοῦ, κατοικοῦσα ἐν Πειραιεὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὅπου καὶ ἐτάφη.

Ἡ ἀποβιώσασα διεκρίνετο διὰ τὴν χριστιανικὴν τῆς πίστιν, τὴν φιλοξενίαν, τὰ φιλόφροντα αἰσθήματα τῆς καὶ τὸν ἐνθερμον θρησκευτικὸν καὶ οἰκογενειακὸν ζήλον.

Κατέλειπε πολυμελὲς οἰκογένειαν τὴν ὁποίαν ἀνέθρεψεν ἐν «παιδείᾳ καὶ νοθεσίᾳ Κυρίου».

Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη τῆς καὶ ἐλαφρὰ ἡ γῆ ποῦ τὴν ἐδέχθη.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην, ὡς ἐτάχθη νὰ πράξῃ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου Χριστοῦ, ἱδρυτοῦ τῆς ἐπὶ γῆς στρατευομένης Βασιλείας, μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ περιουσί-
ου λαοῦ Ἰσραὴλ.

11.— Ἰδοὺ ἡ εὐκαιρία, Πανοσιολογιώτατε, διὰ τὴν κατὰ Θεὸν δρᾶσιν σας, ὡς Ἑλληνας, Θεολόγον, κληρικόν, ὀρθοδόξον καὶ συγγραφένθως θρησκευτικῶν κειμένων. Καὶ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν οὐρανῷ.

Μετὰ χριστιανικῆς ἀγάπης
Εὐάγ. Τομαρᾶς
Ὑποναάρχος Β.Ν. (Ο) ἐ.δ.

ΔΩΡΕΑ 18.000 ΔΡΧ.

Ἐκ κληροδοσίας τοῦ ἀειμνήστου Ἰωάννου Κ. Λούμου ἔλαβε τὸ Σωματεῖον μας «Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» ἐκ μέρους τῆς ἀδελφῆς Ἐλευθερίας Κ. Λούμου, 18.000 δραχμὰς εἰς μνήμην τῶν συγγενῶν των Κωνσταντίνου, Αἰκατερίνης, Δημητρίου, Μαρίας καὶ Ἑλένης.

Τὸ Σωματεῖον διὰ τῶν ἀντιπροσώπων του εὐχαριστεῖ θερμῶς καὶ εὐχεται ὑπὲρ αὐτῶν.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Συνόδου)

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΚΟΙΝΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗΝ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΑΠΙΚΟΥΣ

Δημοσιογραφικαὶ πληροφορίες δημοσιευθεῖσαι εἰς τὸ γαλλικὸν Δελτίον «BUREAU DE LA BONNE PRESSE» (τεῦχος Ἰουλίου 1970) φέρουν τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμον, ὡς συμπροσευχηθέντα με τοὺς Παπικούς (καὶ μάλιστα με Οὐνίτας ἱερωμένους).

Σχετικὰς πληροφορίας ἐδημοσίευσε καὶ ἡ ἐφημερίς «Καθολικὴ» (16.6.70). Συγκεκριμένως ὁ Μακ. κ. Ἱερώνυμος, ἐδέχθη Παπικούς «περιηγητάς, κληρικούς, μοναχούς, καὶ λαϊκοὺς ἀπὸ τὸν Καναδὰν καὶ τοὺς Ἁγίους Τόπους. «Ὁ Καναδὸς ἱερεὺς π. Ρόγκερ Μάλλοξ, προσφωνῶν τὸν Μακαριώτατον κ. Ἱερώνυμον, ἐξέφρασε τὸν σεβασμὸν τῶν περιηγητῶν πρὸς τὴν ἀδελφὴν Ὁρθόδοξον Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν, πλαισιουμένην ὑπὸ τοῦ οἰκουμενικοῦ πνεύματος ἀγάπης».

Ἀπαντῶν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐξέφρασε τὴν ἰδιαιτέραν χαρὰν του «καὶ τὴν συγκίνησιν του δεχόμενος ἀδελφοὺς ἐν Χριστῷ», «εὐχόμενος εἰς αὐτοὺς ὅπως ὁ Κύριος ἐπευλογῇ καὶ ἀγιάξῃ τὰ ἔργα των πρὸς δόξαν αὐτοῦ».

Τοὺς περιηγητάς παρουσίασεν εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ὁ Οὐνίτης ἱερωμένος κ. Δημήτριος Σαλάχας.

Ἡ συνάντησις ἐτερματίσθη διὰ τῆς ἀπαγγελίας τοῦ «Πάτερ ἡμῶν...». Κατόπιν ὁ Μακ. κ. Ἱερώνυμος ἠλόγησεν αὐτοὺς.

Τέλος τὸ ἀνωτέρω γαλλικὸν δελτίον Πληροφοριῶν, παρατηρεῖ: «Σημειοῦμεν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην μετὰ τὴν ὅποιαν ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης δέχεται πολὺ συχνὰ ομάδας Καθολικῶν καὶ Διαμαρτυρομένων προσκυνητῶν, οἱ ὅποιοι ἐπιθυμοῦν νὰ τὸν συναντήσουν».

Ὁρθόδοξος Τύπος 10.8.70

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

ΠΡΟΒΛΑΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐπῆρξαν κατὰ τὸ παρελθὸν πολλοί, οἱ ὅποιοι δὲν ἠδύναντο νὰ πιστεύσουν ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ γίνεταί προδοσία τῆς πίστεως. Καὶ ὅμως πόσον διαφορετικὴ ὑπῆρξεν ἡ πραγματικότητα! Τὰ πρόσφατα γεγονότα ὁμιλοῦν ἀφ' ἑαυτῶν «Ὁρθόδοξα Ἱεράρχαι μνημονεύουν εἰς τὰς Θείας Λειτουργίας τὸν Πάπαν»! «Ἱεράρχαι συλλειτουργοῦν με Παπικούς!» «Μεταδίδουν τὴν Θεῖαν Κοινωνίαν εἰς τοὺς Παπικούς»!

Καὶ γεννᾶται πλέον τὸ ἐρώτημα: Οἱ Ἱεράρχαι μας, τώρα τὴν δωδεκάτην ὥραν θὰ σταθμίσουν τὰς εὐθύνas των ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων; Θὰ προμαχήσουν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως; Θὰ διαχωρίσουν τὴν θέσιν των ἀπὸ τοὺς προδότας καὶ ἀποστάτας τῆς Ὁρθοδοξίας; Θὰ παύσουν νὰ «συνοδοιποροῦν» μετὰ τοῦ αἵρεσιάρχου Πατριάρχου Ἀθιναγόρα; Θὰ ἀφήσουν τὴν γλῶσσαν των νὰ «λυθῇ» καὶ νὰ ὁμιλήσουν τὴν ἀλήθειαν πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα;

Ἐὰν ναί, ἔστω καὶ τώρα, δοξάζομεν τὸν Κύριον!

Ἐὰν ὅχι, ἅς γνωρίζουν, ὅτι οὐδὲν δικαίωμα θὰ ἔχουν αὐριοὶ νὰ οἰκτίρουν ἑαυτοὺς ὅταν θὰ βλέπουν τοὺς ναοὺς των νὰ ἀδειάζουν ἅμια τῇ ἐμφανίσει των, διότι ὡς ἀνέγραφεν ὁ «Ο. Τ.», ἤδη ἤρχισε παρατηρούμενον τὸ φαινόμενον, ὅπου ἐμφανίζονται ἐπίσκοποι μνημονεύοντες τὸν κ. Ἀθιναγόραν, οἱ Χριστιανοὶ νὰ ἀπέρχωνται προτροπάδην τοῦ ναοῦ, ὡς ἄλλοτε ὁ ἡγαπημένος Μαθητὴς τοῦ Κυρίου, ὁ Εὐαγγελιστὴς τῆς ἀγάπης, ὁ Ἰωάννης, ὅταν εἰς τὰ δημόσια λουτρά τῆς Ἐφέσου συνήντησε τὸν αἵρετικὸν Κήρινθον!

Καὶ ἅς εἶναι βέβαιοι οἱ Ἱεράρχαι, οἱ τὴν σιωπὴν, ὡς χρυσίον δοκοῦντες καὶ τὸν «εὐσεβισμόν» ὡς «εὐσέβειαν» ὑπολαμβάνοντες, ὅτι ὁ λαός, ὁ φύλαξ τῆς πίστεως, θὰ δώσῃ ἀγῶνας γενναίους διὰ νὰ ἐξοβελίσῃ ἐκ τῆς Ἐκκλησίας αἵρεσιάρχας, αἵρετικούς, προδότας, «εὐσεβιστάς» «οἰκουμενιστάς» καὶ πᾶντα συνοδοιποροῦντα αὐτοῖς.

“Άγιος Ἀθανάσιος

Ἐκ λόγων ἀνωτέρων τῆς θελήσεώς μας ἡ συνέχεια εἰς τὸν βίον τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου διεκόπη ἐπὶ τι χρονικὸν διάστημα.

Ἀνταποκρινόμενοι ἤδη εἰς τὴν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν πολλῶν ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» καταχωροῦμεν εἰς τὸ φύλλον τοῦτο τὴν περίληψιν τῶν προηγουμένων, διὰ τὴν συνεχίσωμεν εἰς τὰ ἐπόμενα φύλλα τὴν συνέχειαν τοῦ διηγήματος.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν κατὰ τὸ 296 μ.Χ., καθ’ ἣν ἐποχὴν ἐμαίνετο ὁ μέγας κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸς τοῦ Δοκλιταγοῦ. Παιδίον ἔτι ἐτέθη ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ Ἁγίου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Ἀλεξάνδρου. Παρακολουθῶν δὲ τὴν τότε ἀκμαζούσαν Σχολὴν τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ μελετῶν ἀπλήρως τὴν Ἁγίαν Γραφήν τὴν ὁποίαν καὶ ἀπεστήθισεν, ἐθερμάνθει εἰς τὸν ἔνθεον ἔρωτα καὶ ἐπεθύμει διακαῶς τὴν ἐκ τοῦ κόσμου ἀναχώρησιν. Ἀλλ’ ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ τὸν προώριζε δι’ ἄλλον σκοπὸν. Μεταβαίνων ὁμοῦ, τῇ ἀδείᾳ τοῦ Πατριάρχου, πολλάκις εἰς τὴν ἔρημον, καὶ συναντῶμενος μετὰ τοῦ Ἀρχηγροῦ τῶν μοναχῶν, τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου, ἐξησχάθη καὶ εἰς τὴν πρακτικὴν ἀρετὴν, μιμούμενος τὴν ἀσκήσιν τῶν τότε ἐπιγείων ἀγγέλων.

Λίαν ἐνωρὶς κατέστη ἡ δεξιὰ χεὶρ τοῦ γιγαίῳ Πατριάρχου, ὅστις ἐναπέθεσεν εἰς τοὺς ὤμους τοῦ Ἀθανασίου ἀρχετὸν φορτίον, χερσὶν ἄρτον αὐτὸν εἰς διακονίαν.

Ὅτε δὲ διὰ τὴν ταραχὴν, τὴν ὁποίαν ἐδημιούργησεν ὁ Ἄρειος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν συνεκροτήθη ἡ πρώτη ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμένη Σύνοδος, ὁ Πατριάρχης παρέλαβε μετ’ αὐτοῦ καὶ τὸν Διάκονον Ἀθανάσιον, ὅστις κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐπὶ τῇ Ἁγίᾳ Συνόδῳ συζητήσεων ἀπεδείχθη «σκεὺς τῆς ἐκλογῆς» κατακεραυνώσας διὰ τῶν πανσόφων λόγων τοῦ τὸν Αἰρεσιάρχην καὶ τοὺς ὁπαδοὺς του. Ἀπὸ τὸ στόμα του ἤκουσθη τὸ πρῶτον ἡ λέξις «ὁμοουσίους» τῇ Πατρί, ἡ ὁποία ἀπετέλεσε τὸν ἀρχαῖον λίθον τοῦ ἱεροῦ Συμβόλου τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως.

Ὅλον τὸ μῖσος τῶν Ἀρειανῶν ἐστράφη τότε κατὰ τοῦ νεαροῦ Διακόνου. Ὅταν δὲ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου ἀνεβιβάσθη ἄκων οὕτως ἕως τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον, τὸ μῖσος τῶν κακοδόξων μετεβλήθη εἰς λύσσαν. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἴτο δυνατόν διὰ τῆς ἀληθείας νὰ ἀντιμετωπίσουν οὗτοι τὸν νεαρὸν μὲν ἀλλὰ μέγαν καὶ σοφώτατον Διδάσκαλον, κατέφυγον εἰς τὴν συκοφαντίαν.

Εἶναι ἀνώτεροι πάσης περιγραφῆς αἱ κατ’ αὐτοῦ ἐξυφανθεῖσαι ποικίλαι συκοφαντίαι, τὰς ὁποίας ἐπὶ συνόδῳ διέλυσε καὶ κατήσχυσε τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Λόγου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀλλ’ ἀντὶ νὰ μετανοήσουν οὗτοι, ἐξεμαίοντο κατ’ αὐτοῦ περισσότερον μέχρι παραφροσύνης, προσπα-

θύντες παντοίως νὰ ἐξουδετερώσουν τὸν ἀσπονδὸν ἐχθρὸν τῶν.

Ἀλλ’ ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἡγρύπνει ἐπὶ τοῦ Ἀθανασίου, λυτρύνουσα αὐτὸν ἀπὸ ὅλας τὰς ἐπιβουλὰς τοῦ ἀντικειμένου καὶ τῶν ἐνσάρκων ἀγγέλων του.

Πολλάκις μὲ τὰς συκοφαντίας καὶ κολοακείας τῶν μετέστρεφον καὶ τὸν εὐπιστὸν Αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνον, ὅστις ἐν τῇ ἀγαθότητι του δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φαντασθῇ ὅτι θὰ ἐτόλμουν οὗτοι τοιαύτας διαβολὰς.

Ἀφήσαμεν τὸν Ἀθανάσιον εἰς τὴν ἐν Τύρῳ Σύνοδον ἐν μέσῳ τῶν ἀσπόνδων ἐχθρῶν του, καταισχύοντα τοὺς συκοφάντας ἐχθροὺς του καὶ διαλύοντα ὡς ἱστὸν ἀράχνης τὰς μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας ἐξυφανθείσας κατ’ αὐτοῦ συκοφαντίας, οὔτε ἡ ἀκριβοπληρωθεῖσα πόρνη διὰ νὰ παραστήσῃ αὐτὸν πόρνον, οὔτε ἡ παρουσιασθεῖσα τεταρλιχωμένη χεὶρ τοῦ δῆθεν Ἀρσενίου ἰσχυσαν νὰ κυκλιδίσουν τὸν ἀμίαντον Ἀθανάσιον Ἀτρυμὸς ἐν μέσῳ τῶν ἐχθρῶν του, δοθηδύμενος ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Χριστοῦ, τοῦ ὁποίου τὴν Θεότητα ὑπερίσπιζε μετ’ ἄκρας αὐταπαρνήσεως, ἐλαμψεν καὶ πάλιν ὡς ὁ Ἥλιος.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἐκκλησιαστικαὶ Εἰδήσεις

Ἐπὶ συνολικοῦ ἀριθμοῦ 1.000 περίπου μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους οἱ 300 ἔχουν παύσει πᾶσαν «κοινωνίαν» μετὰ τῶν κοινωνούντων μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου («ζηλωταί»). Τὸν Πατριάρχην Ἀθηναγόραν μνημονεύουν περίπου 200, οἱ πλείστοι δὲ τούτων ἐξ ἀνάγκης, ἢ ἐκ λόγων πολιτικῶν (π.χ. σλαυκαὶ μοναί). Εἶναι δὲ ἀμφίβολον, ἂν ὁ ἀριθμὸς τῶν μοναχῶν, οἱ ὁποῖοι ἐγκρίνουν τὴν αἵρεσιν τοῦ Ἀθηναγόρα ἀνέρχεται εἰς 100.

Μεταξὺ τῶν φιλοαθηναγορικῶν προέχουσιν θέσιν κατέχει ὁ ἀρχιερατικὸς τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, Ἀρχιμ. Παντελεήμων Ντάβος. Πάντες οἱ λοιποὶ, ἔχουν ἤδη παύσει τὸ μνημόσυνον τοῦ αἰρετικοῦ Ἀθηναγόρα.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Σαλαμίνος κ. Γερωντίου ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια 1) τοῦ ἱερ. ναοῦ Παναγίας Γοργουπηκίου τοῦ ὁμωνύμου Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου Νιγρίτης—Σερρών, τὴν 7.9.70.

2) Τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ ὁμωνύμου Ἱ. Ἡσυχαστηρίου Ἀχαρνῶν (Μενιδίου), τὴν 14.9.70.

Ἡ μήνυσις τοῦ Λογγοβάρδας

«Σεβαστή, Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος,

Βαθυτάτην θλίψιν ἠσθάνθην πληροφορηθεὶς ὅτι τὴν Κυριακὴν τῆς Τυρινῆς εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν, ὁ Μητροπολίτης Χαλκηδόνος Μελίτων, εἰς ὁμιλίαν του, συνέστησεν εἰς τοὺς ἀκροατάς του νὰ μὴν καταφρονήσουν καὶ τὸν Καρνόβαλον, ἀλλὰ νὰ τὸν σεβασθοῦν. Διὰ ταῦτα καταγγέλλω τοῦτον τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ καὶ σὺν τούτῳ καταγγέλλω ὡσαύτως καὶ τὸν Ἀμερικῆς Ἰάκωβον...».

Διὰ τῶν λόγων τούτων ἄρχεται ἡ φωνὴ τῆς διαμαρτυρίας, ἣν ὑψωσεν ὁ ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Λογγοβάρδας Ἀρχιμ. Φιλόθεος Ζερβάκος, εἰς ἐπιστολὴν του πρὸς τὴν Σύνοδον τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας.

Ὅντως, μὲ ἄφατον χαράν, ἀνέγνωσαν ἐν τῇ ἐφημερίδι «Ἐκκλησιαστικὸς Ἀγών» μηνὸς Ἰουνίου — Ἰουλίου 1970, οἱ ὑπερασπισταὶ τῆς Ὁρθόδοξιας τὴν διαμαρτυρίαν ταύτην. Καὶ ἐχάρησαν, διότι προσετέθη εἰς τὸν κατάλογον τῶν «στενοκεφάλων» καὶ ὁ ἡγούμενος τῆς Λογγοβάρδας, τοῦ ὁποίου ἡ Ὁρθόδοξος συνείδησις δὲν δέχεται τοὺς νεωτερισμούς, καὶ τὰ ἡροδοτικὰ σχέδια τῶν ἀνωτέρω Ἀρχιερέων.

Ἀλλὰ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἴσως ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν Συνοδικοί, νὰ τὴν «καταχωνιάσουν» εἰς κανένα συρτάρι τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, καὶ νὰ μὴν δώσουν προσοχὴν. Διότι, τάσαν ὁ Ἱερώνυμος, ὅσον καὶ ἡ περὶ αὐτὸν Σύνοδος, κοινωνοῦν μὲ τὴν αἵρεσιν τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου καὶ κοινωνοῦν ἐπίσης μὲ τὸν ἰσαδελφον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀμερικῆς Ἰάκωβον. Ἀποδείξεις τῆς κοινωνίας Ἀθηναγόρου — Ἱερωνύμου, εἶναι καὶ ἡ φωτογραφία, ἣν ἐδημοσίευσεν ἡ ἐφημερίς «Ἀκρόπολις» τὴν 14ην 5.69. Εἰς τὴν φωτογραφίαν ταύτην ἦσαν οἱ Ἀρχιερεῖς, οἵτινες ἐλειτούργησαν ἐν Σόφίᾳ, ἐπὶ τῇ 1100ῃ ἐπέτειῳ τοῦ Ἀγ. Κυρίλλου, διαφωτιστοῦ τῶν Σλαύων. Τῆς ἱεουργίας ταύτης προεξάρχοντες ἦσαν οἱ αἰρεσιάρχαι Πατριάρχαι. Κων)πόλεως Ἀθηναγόρας, καὶ Ἀλεξανδρείας Νικόλαος. Ἀλλὰ, εἰς τὴν ἱεουργίαν ταύτην, ἔλαθε μέρος καὶ ὁ «ἀσκητικὸς Ὁρθόδοξος» Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Ἱερώνυμος.

Ἐσχότως, ὁ Ἀμερικῆς Ἰάκωβος εἰς συνέντευξίν του, ἣν ἐδημοσίευσεν ἡ «Ἀκρόπολις» τὴν 12.6.70, μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς: «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀμερικῆς ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσῃ πολλὰ καὶ μεγάλα προβλήματα καὶ μάλιστα τὴν νεολαϊαν μας, ἡ ὁποία θὲ λ α ἰ μ ῖ α καὶ ν ο ὕ ρ γ ι α ν Ὁ ρ θ ο δ ο ξ ί ο ν. Ἐὰν εἰς τὰ προβλήματα τῆς νεολαίας μας δὲν δώσωμεν λύσιν, τότε τὴν διώχνομεν τελείως ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας».

Ἀλλὰ κ. Ἰάκωβε, ἡ νεολαία τῆς σήμερον τί ἰδεάν ἔχει ἀπὸ Ὁρθόδοξίαν; Τί εἶδους δὲ νὰ εἶναι αὕτη; Διότι ἡ Ὁρθόδοξος πίστις πεπληρωμένη ἦδη, ἐσφράγισται

μὴ ἐπιδεχομένη μήτε μείωσιν, μήτε αὔξησιν, μήτε ἀλλοίωσιν,... ὡς λέγει ἡ Πανορθόδοξος Ἐγκύκλιος τοῦ 1848 ἐπὶ Πατριάρχου Ἀνθίμου.

Ἄς ψάξῃ ὅμως ὁ Ἰάκωβος, νὰ ἴδωμεν ποῦ θὰ εὑρὴ τὴν νεολαϊαν. Θὰ τὴν εὑρὴ σὲ νυκτερινὰς λέσχας, κινηματογράφους, θέατρα, ὑποπτα κέντρα καί, τίς οἶδε ποῦ ἄλλου. Ἡ νεολαία τῆς σήμερον ἥτις ἀπαιτεῖ μίαν νέαν Ὁρθόδοξίαν, εὐρίσκεται εἰς τὸν βοῦρκον τῆς ἀμαρτίας. Ἐχει προσαρμοσθῇ εἰς τὰ ἐκλυτὰ ἥθη τῆς ἐποχῆς ταύτης. Εἶναι μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας. Ἰδοὺ κ. Ἰάκωβε πῶς καὶ ποῦ εἶναι ἡ νεολαία, ἥτις ἀπαιτεῖ μίαν νέαν Ὁρθόδοξίαν.

Ἐὰν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἦτο Ὁρθόδοξος ὡς ὁ προκατόχος του ἀείμνηστος Χρυσόστομος Χατζησταύρου δὲν θὰ ἔπρεπε εἰς τὸν Ἀμερικῆς Ἰάκωβον, νὰ ἱεουργήσῃ ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ Ἀθηνῶν. Ἀλλὰ ὁ Ἱερώνυμος οἰκουμενιστῆς ὢν, ὅχι μόνον δὲν διεμαρτυρήθη διὰ τὰ ρηθέντα ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου, ἀλλὰ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἱεουργήσῃ εἰς τὴν Μητρόπολιν.

Καὶ ἡ «στρατιά ὅλη τῶν εὐλαβῶν ἐπισκόπων», ἐκ τὸς ὠρισμένων «στενοκεφάλων» σιωπαίνει. Μὲ τὴν σιωπὴν τοὺς δέχονται τὴν γραμμὴν τοῦ Ἱερωνύμου. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ Ἐπίσκοποι, οἵτινες ἀκούουν ἢ βλέπουν συλλειτουργίας μὲ τοὺς νεωτεριστάς ἱερεῖς τοῦ Ἰακώβου καὶ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο δὲν τοὺς πειράζει. Ἐν ὅμως τοὺς ἐνοχλεῖ. Νὰ μὴν ἀνέχωνται τοὺς Παλαισημερολογίτας, οἵτινες ὡς στυλοὶ ἀκλόνητοι εἰς τὰς παραδόσεις τῶν Ἀγίων Πατέρων, εἶναι «τὸ πλέον θρησκευόμενον ποίμνιον», ὡς ἔφη ὁ ἱερεὺς Ἰωάννης Διώτης, ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Παντελεήμονος Ἀχαρνῶν.

Ἐγράφη εἰς τινα στήλην τῆς ἰδίας ἐφημερίδος, καὶ διὰ τὸν Ἀρχιμ. τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν Τιμόθεον Κοντομέρκον. Ὁ λαὸς λέγει ὅτι «μὲ ὅποιον δάσκαλον καθήσῃς τέτοια γράμματα θὰ μάθῃς». Καὶ ὁ μαθητὴς Τιμόθεος, ὅστις ἔχει «πνευματικὸν διδάσκαλον, πατέρα καὶ Δεσπότην» τὸν Ἱερώνυμον, ἐδιδάχθη παρ' αὐτοῦ νὰ εἶναι νεωτεριστῆς. Καὶ πιθανόν τῇ ὑποδείξει αὐτοῦ, ὁ Τιμόθεος κοινωνεῖ τὰς 20 καθολικὰς ἐντὸς τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἀθηνῶν.

Ὁ Κύριος ὅμως, δὲν θὰ ἀφήσῃ νὰ χαθῇ ἡ Ὁρθόδοξία. Ὅπως ἐπὶ τῶν ἡμερῶν Ἀχάαβ καὶ Ἰεζάβελ, ὁ Θεοστῆς Ἡλίας «τοὺς ἱερεῖς τῆς αἰσχρῆς εἶφει κατέσφαξε», οὕτω καὶ εἰς τοὺς χαλεποὺς τούτους χρόνους εἰς αὗς ἡ ἁγία Ὁρθόδοξία βάλλεται ὑπὸ ποικιλανύμων ἐχθρῶν, θὰ εὑρεθῶν Θεοσῖται ὅχι νὰ κατασφάξουν, ἀλλὰ νὰ διαφωτίσουν τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαόν, νὰ εἶναι μακρὰν τοιούτων φθοροποιῶν ποιμένων.

Η. Κ. ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Διαυηρύξεις Προυαθημένων

Τὰ τελευταία γεγονότα τῶν Προκαθημένων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν Οἰκουμ. Πατριαρχείου, Ρωσίας, Ἀμερικῆς καὶ Ἀθηνῶν μᾶς καταθλίβουν. Ἐνῷ ἐπρεπε σήμερον, ὅπου ὁ πολὺς κόσμος παύει νὰ θρησκεύῃ, ἄλλοι εἰναι χλιαροὶ καὶ θέλει φλογεροὺς ποιμένας καὶ κληρικοὺς καὶ καθημερινῶς ἀπόλλυνται ψυχαὶ! μὲ τὰ νέα ρεύματα τοῦ ὕλισμου, μοντερνισμού, τουρισμοῦ, οἰκουμενισμοῦ κλπ. ὅλοι βοηθοῦν πρὸς τὴν ἀμαρτίαν, πρὸς τὸ χάος. Εἰς πολλὰ τοῦ προβλήματός τοι λαὸς περιμένει νὰ βοηθηθῇ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Δυστυχῶς, οἱ προκαθήμενοι σκέπτονται μόνον καὶ μόνον πῶς νὰ σχίσουν καὶ αὐθις τὴν Ἐκκλησίαν. Τὰς διαιρεῖ ἡ ὑψηλὰς θέσεις ἐν τῇ Πολιτείᾳ καὶ Ἐκκλησίᾳ ἐνίστατε κατέχουσα λερναία ὕδρα, ἡ ἐπάρατος ΜΑΣΩΝΙΑ, τῆς ὁποίας μίς κεφαλὴ ἰσχυρὰ εἶναι καὶ ὁ παπισμός. Ἐργάζεται ἀπὸ χρόνια τώρα διὰ νὰ μολύνῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅ,τι καλὸν ὑπάρχει εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Ἀποκυήματα τῆς Μασωνίας εἶναι ἀκόμη ὁ Κομμουνισμός, ὁ Οἰκουμενισμός, ὁ συγκρητισμός καὶ ὁ Χιλιασμός. Ὅλοι αὐτοὶ αἱ θεωρίαι ἔχουν τὸν αὐτὸν σκοπὸν τὴν νόθευσιν τῆς γνησίας Ὁρθοδόξου διδασκαλίας. Φοβερά ἐπινοήματα τοῦ Διαβόλου. Δὲν ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν θρησκείαν, αὐδὲ διὰ τὴν Πατρίδα.

Θεωροῦνται ἀδελφοὶ οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν Μασωνίαν ὁποίας ἐθνικότητος καὶ ἂν εἶναι καὶ θέηλοι οἱ μὴ ἀνήκοντες εἰς τὴν σκοτεινὴν καὶ παρβέβηλον αὐτὴν εἰδωλολατρικὴν θρησκείαν. Οἱ χιλιασταὶ πλέον ἀδιάντροποι δὲν παίρνουν ὅπλα εἰς τὰ χεῖρα τῶν διότι δὲν θεωροῦν ἱερὸν πρᾶγμα τὴν πατρίδα τῶν, τὴν οἰκογένειαν. Οἱ χιλιασταὶ νυμφεύονται ἀκόμη καὶ ἀδέλφια, πρᾶγμα βδελυκτόν.

Προθάλαμος τῆς Μασωνίας εἶναι τὸ Ρόταρυ. Λάϊος καὶ ὅλοι αἱ διεθνεῖς αὐταὶ ὁργανώσεις ὅπου τὰ κομητάτα τῶν ἔξωθι τῆς Ἑλλάδος. Μασῶνος ἦτο καὶ ὁ τότε οἰκουμενικός Πατριάρχης Μελέτιος Μεταξάκης ὅστις εἰσήγαγεν τὸ νέον ἡμερολόγιον τὸ ὑπὸ τριῶν Πανορθόδοξων συνόδων καταδικασθὲν καὶ διήρεσεν τὴν Ὁρθοδοξίαν μας, ἐλπίζων ἡ Μασωνία καὶ ὁ πάπας ὅτι αὕτη μὲ τὴν διαιρέσιν θὰ τὴν ἀφανίσῃ. Καὶ παρῆλθον τόσα ἔτη καὶ οὐδεμία προσπάθεια ἐγένετο διὰ νὰ ἐορτάζῃ ἡ Ὁρθοδοξία τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Τούναντίον καὶ τὸ Πασχάλιον μελετοῦν νὰ μετατρέψουν. Νέαν θρησκείαν κηρύττει ὁ Ἀθηναγόρας, τὴν θρησκείαν οὐχὶ τῆς ἀληθείας ἀλλὰ τῆς ἀγάπης ἄνευ ὁρῶν καὶ ὁρίων. Κατάργησις τοῦ ράσου. Γάμος κληρικῶν μετὰ τὴν χειροτονίαν. Δὲν θεωρεῖ

ἐμπόδιον τὸ φιλικόν, τὸ πρωτεῖον καὶ τὸ ἀλάθητον, ἐξάγων τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία ἐπλανήθη τόσα χρόνια, κακῶς ἐχωρίσθη ἀπὸ τὸν πάπα.

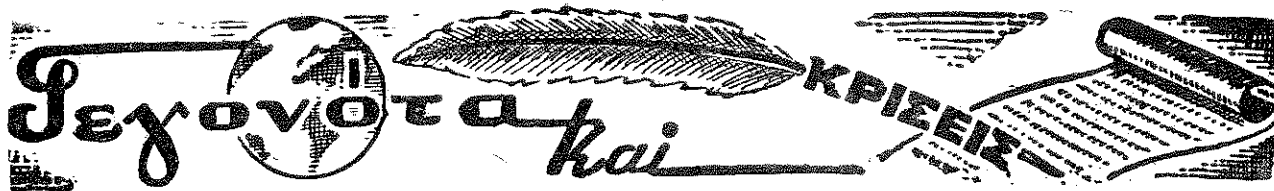
Ποία βλασφημία! Ἐπαινεῖ τὸν Μελίτωνα δι' ὅσα περὶ καρναβάλου ἐξήμεσε ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Φαναρίου, λέγει καὶ τόσας ἄλλας ἐξομώσεις, θέσας τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐκτὸς τῆς Ὁρθοδόξιας ὁ ταλαίπωρος.

Ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία καθιέρωσεν τὸ «κοινὸν ποτήριον», καὶ ὁ Ἀμερικῆς Ἰάκωβος ἐργάζεται διὰ τὸν ἀφελήνισμὸν τῶν Ἑλλήνων ὁμογενῶν, «νὰ κάνωμεν λέγει μίς καινούργιαν Ὁρθοδοξίαν διὰ νὰ πλησιάσωμεν τοὺς νέους, ἄλλως θὰ τοὺς χάσωμεν». Τί θὰ ὠφεληθοῦν νὰ πλησιάσουν τὸν Ἰάκωβον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ ὁμόφρονάς τοι κληρικοὺς; Τί θὰ διδοχθοῦν; «Τὰ προτεσταντικὰ κηρύγματα, πίστευς μόνον εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἔλπιζε ὅτι θὰ σωθῇς καὶ κάνε ὅσα κακὰ θέλεις καὶ θὰ σωθῇς. «Αὐτὸς εἶναι ὁ χειρότερος ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδόξιας καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ Ἀθηναγόρου δὲν εἰσηλθόν διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν ποίμνην. Ὁ Κύριος εἶπεν: «ὁ σὺς θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν». Δὲν εἶπεν ἐλάτε καὶ συνεχίσατε τὰ ἄνομα ἔργα σας. Ὁ Χριστιανισμός, τὸν ὁποῖον ἐδίδαξεν ὁ Χριστὸς εἶναι ὡς λέγει ὁ ἴδιος, θία καὶ θιαστοὶ ἀρπάξουσιν τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Μὲ θεατρικὰ κηρύγματα καὶ τυπικὴν τέλεσιν τῶν μυστηρίων μόνον, ποὺ ἔχετε μάθει ἀπὸ τὴν μασωνικὴν στοάν δὲν σώζεται ὁ ἄνθρωπος, θέλει πίστιν ὀρθὴν μὴ δεχομένη μῶμον καὶ ἔργα καλὰ. Δυστυχῶς ἀκόλουθος αὐτῶν εἶναι ἐκτός τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καὶ ὁ Ἀθηνῶν Ἱερώνυμος. Ἦρχισεν δοκιμαστικῶς νὰ ἐπιτρέπῃ εἰς κληρικοὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ νὰ βγάζουν τὰ ράσα, νὰ κόπτουν τὰ γένεια καὶ τὰ μαλλιά, ὅπως καὶ ὁ ἴδιος κείρει τὴν κόμην. Τῇ ἀνοχῇ τοῦ μεταδίδουν τὰ μυστήρια εἰς τοὺς παπικοὺς, καταργεῖ τὸ τέμπλον τῶν ναῶν.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ προκαθήμενοι ἐργάζονται διὰ τὸν ἐπάρατον οἰκουμενισμόν. Τὴν χειρίστην αὐτὴν αἵρεσιν, ὅπου ἐνεφανίσθη εἰς τὸν πλανήτην μας διὰ πρώτην φοράν. Ἡμεῖς ὡς ἀγωνιζόμεθα νύχθημερόν προσευχόμενοι, ἵνα μᾶς ἀξιώσῃ ὁ Κύριος νὰ μείνωμεν στερεοὶ εἰς τὴν γνησίαν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξιας. «Οὐ χωρεῖ συγκατάβασις εἰς τὰ τῆς πίστεως», λέγει ὁ Ἅγιος Μάρκος, ὁ Εὐγενικός Ἐπίσκοπος Ἐφέσου.

ΙΩΑΚΩΒΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ Π. ΓΡΗΓΟΡΙΑΤΗΣ

Ἅγιον Ὅρος

Ο' Αθηναγώρας ἐρωτᾷ τοὺς Θεολόγους

Τὸ ἔτος 1054, ὅτε τὸ σχίσμα, ὑπῆρχον διαφοραί, χειρότεροι ἀπὸ τὰς σημερινάς, ἀλλὰ ἐξηκολούθει νὰ ὑπάρχῃ τὸ κοινὸν Ποτήριον, τὸ ὁποῖον δὲν διεκόπη τότε. Ἀρθέντος τοῦ ἀναθέματος ἐξακολουθοῦμεν νὰ μὴ ἔχωμεν Μυστηριακὴν κοινωνίαν. «Ποῖον τὸ ἐμπόδιον», ἐρωτῶ τοὺς Θεολόγους νὰ μοῦ εἰπουν. Θέλομεν ἔνωσιν ἢ δὲν θέλομεν;

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εὐχώμεθα εἰς τοὺς Ναοὺς «ὕπερ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως καὶ νὰ ἀποφεύγωμεν τὴν ἔνωσιν. Ἡ εἴμεθα ἀληθινοὶ ἢ ὑποκρινόμεθα, ἔταν παρακαλοῦμεν δι' Ἐνωσιν Ἐκκλησιῶν. Οἱ Θεολόγοι καλοῦνται νὰ εὑρουν λύσιν. Ὅσον διὰ τὸ ΦΙΛΙΟΚΒΕ δὲν νομίζω ὅτι εἶναι κώλυμα».

Ἀπάντησις

ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ κ. ΘΕΟΔ. ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΟΥ
(ΒΛΑΧΙΩΤΗ — ΛΑΚΩΝΙΑΣ)

1) Παναγιώτατε, πιστεύετε στὴν Θείαν Ἀποκάλυψιν καὶ στὴν μοναδικότητα τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας ἢ ὅλες οἱ θρησκείες εἶναι ἴσης ἀξίας;

2) Πιστεύετε, ὅτι ἡ ἀποκαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἀλήθεια διατηρεῖται ἀνόθευτος μόνον στὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἢ πιστεύετε, ὅτι ὅλες οἱ λεγόμενες «Ἐκκλησίες» κατέχουν μέρος αὐτῆς τῆς ἀληθείας;

3) Ὑπάρχει ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ταυτιζομένη μετὰ τὴν Ὁρθόδοξον;

4) Οἱ Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας ἰσχύουν σήμερα καὶ καλῶς ἐτέθησαν ἢ χρῆζουν ἀναθεωρήσεως ἢ καὶ καταργήσεως ἀκόμῃ;

5) Τὸ πρωτεῖον, τὸ ΦΙΛΙΟΚΒΕ καὶ οἱ λοιπὲς διαφορὲς μετὰ τοὺς Παπικοὺς καὶ προτεστάντας εἶναι οὐσιώδεις διαφορὲς ποὺ νοθεύουν τὴν Μίαν Ἀλήθειαν καὶ θέτουν ἐν κινδύνῳ τὴν σωτηρίαν ἢ εἶναι «ἀπλᾶ ἔθιμα»;

6) Πιστεύετε σὲ ὅσα γράφει ἡ Δογματικὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας; Πιστεύετε, ὅτι οἱ διαφορὲς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τίς αἵρετικὰς Ἐκκλησίες εἶναι πραγματικὲς, ὅπως παρουσιάζονται καὶ καταπολεμοῦνται στὴν Συμβολικὴ;

7) Καὶ τέλος, πιστεύετε στὸ περιεχόμενον τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως ἢ μήπως καὶ αὐτὸ εἶναι «ἀπλοὺν ἔθιμον»; Ἡ πίστις μας μετρεῖται μετὰ τὸ αἰώνι-

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ ἡμεροδείκται τοίχου καὶ τσέπης τοῦ ἔτους 1971 ἐξετυπώθησαν μετὰ πλουσίαν καὶ ἐκλεκτὴν ὕλην.

Παρακαλοῦνται, ἔθεν οἱ ἐφημέριοι καὶ οἱ Πρόεδροι τῶν ἐνοριῶν, Κοινοτήτων καὶ Παραρτημάτων Ἑλλάδος καὶ Ἐξωτερικοῦ, ὅπως φροντίσῃ διὰ τὴν διάδοσιν αὐτῶν.

Τιμαὶ ἡμεροδεικτῶν τοίχου δρχ. 11 τσέπης δρχ. 4 λόγῳ αὐξήσεως τῆς τιμῆς τοῦ χάρτου.

Τὸ προϊόν τούτων θὰ διατεθῇ διὰ τὴν γενικὴν θέρμανσιν τοῦ Οἰκοτροφείου μας, δ' ὃ καὶ παρακαλοῦμεν τὴν προτίμησιν αὐτῶν.

Ὁν τοῦτο σύμβολον, κατὰ τὸν μέγαν Θεολόγον π. Ἰουστίνον Πόποβιτς.

Ἐὰν μᾶς ἀπαντήσῃ στὰ ἐρωτήματα αὐτὰ ὁ Οἶκ. Πατριάρχης καὶ διαφεύσῃ ὅσα κατὰ καιροὺς ἀποδίδονται σ' αὐτὸν φοβερὰ καὶ πρωτόκουστα ὀλισθήματα περὶ τὴν ὁρθὴν πίστιν, καὶ μᾶς ἀποδείξῃ ἔτσι, ὅτι εἶναι ὄντως Πατριάρχης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὄχι νεώτερος Βέκκος καὶ Βησσαρίων, τότε θὰ τοῦ ποῦμε προθυμότητα: Παναγιώτατε, ἐφ' ὅσον ἀγαπᾶτε εἰλικρινὰ τὸν ἐν Τριάδι Θεὸν καὶ ὃν ἐπλασεν Ἐκεῖνος καὶ ἀνεκαίνισεν ἄνθρωπον, μετὰ τὴν ἀγάπην, ποῦ ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ἀπεκάλυψεν ὡς ταυτοῦσιον πρὸς τὴν Ἀλήθειαν, τότε ἐργασθῆτε διὰ τὴν Ἐνωσιν. Οὐδεὶς φόβος τότε ὅτι θὰ μᾶς προδώσετε.

Ὑποβάλλομεν αὐτάς τὰς ἐρωτήσεις, διότι στὸ τελευταῖον φύλλον τῆς Ὁρθοδόξου ἐφημερίδος «Ἐκκλ. Ἀγών» ἐδημοσιεύθησαν αἱ κατὰ καιροὺς δηλώσεις καὶ ἐνέργειαι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Ἐὰν ὅλα αὐτὰ εἶναι ἔτσι, τότε διερωτᾶται κανεὶς: Εἶναι ὁ ἄνθρωπος αὐτός ὁ κατάλληλος γιὰ νὰ πραγματοποιηθῇ καὶ ἐπιτύχῃ πραγματικὴν ἔνωσιν, ἀφοῦ ὁ ἴδιος εἶναι ἐκτὸς τοῦ περιβάλλοντος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἀναθεματισθῇ;...